

DRUŠTVO PARAPLEGIKOV
JUGOZHODNE ŠTAJERSKE

letnik X | številka 14 | december 2011

Korak NAPREJ

**ŠE VEDNO VOZIM -
VENDAR NE HODIM**

*V srebrnem ivju bakle plapolajo,
božični sel prinaša sporočilo,
da že minevajo najhujši časi,
da se bo vse na bolje obrnilo.*

*Dobrota bo premagala sovraštvo,
ljubezen v srcih bo pregnala mraz,
sato praznišjimo in živlino v miru,
zaspajajo v srečnejši novi čas.*

SREČNO!

Tudi društva opravljajo veliko in odgovorno delo

Izmed devetih društev, ki sestavljajo Zvezo paraplegikov Slovenije, je drugo največje po številu članov Vaše društvo, katero je v registru Zveze zapisano pod DP Jugozahodne Štajerske. To dejstvo še kako vpliva pri vsej organizaciji in izvedbi posebnih socialnih programov, ki jih izvajate v korist svojih članov na območju triintridesetih občin. Vsi vaši programi so naravnani glede na potrebe članstva katerih izvedbo prilagajate tudi na podlagi povratnih informacij, ki jih prejmete od članov. Seveda se tu včasih pojavijo tudi kakšne težave ali šum v pretoku informacij, pa vendar je po meni dostopnih podatkih skoraj absolutna večina članov zadovoljna z delom društva. To pa je zagotovo dobra popotnica za leto ki prihaja, kakor tudi zaveza za trenutno vodstvo z Janezom Hudejem na čelu, da na tej poti vztraja, kljub težavam ki so na vidiku. Saj se nam ob spremembi Zakona o lastninskem preoblikovanju Loterije Slovenije in posledično spremembe v Fundaciji invalidskih in humanitarnih organizacij – FIHO obetajo prej negotovi kot stabilni časi. Dejstvo je, da spremembe invalidom še nikoli niso prinesle kaj pozitivnega, a, če boste enotni in aktivni člani v društvu ter podpirali delo vodstva, potem se ni bati za nadaljnjo prosperiteto »Celjskega« društva. Aktivna društvena dejavnost je jasno sporočilo tudi širši okolici kjer delujete kakor tudi Zvezi paraplegikov Slovenije, da vaše delo podpiramo skozi prizmo povezovanja na lokalni

in tudi na državni ravni.

Cilj Zveze je, da imamo močna, vitalna in medsebojno tesno povezana društva, kajti tu je potem zagotovljen tudi uspeh in moč Zveze paraplegikov Slovenije pri zagovarjanju naših skupnih stališč do države in povezanih institucij.

Vaše društvo, tako kot tudi ostala, bolj podrobno spremljam zadnja tri leta, ko ste mi zaupali vodenje Zveze. Pri tem s ponosom ugotavljam, tudi na podlagi vaših bilančnih izkazov, da ste zelo uspešni in krepko v zgornji polovici glede na odvisnost od finančnih sredstev Zveze in FIHO. Za tako stanje pa ste morali vložiti veliko napora. V tem mandatu ste imeli zelo odmevne akcije v domačem in mednarodnem merilu pri zagotavljanju varnosti v cestnem prometu, kakor tudi pri pridobivanju finančnih sredstev za sodobno kombi vozilo. Paraplegike in svoje matično društvo so na naslovnice športnih in ostalih medijev ponesli športniki atleti, ki imajo domicil v vašem društvu. Z osvojenimi medaljami na paraolimpijskih igrah in svetovnem prvenstvu so lahko vzor za vztrajnost vsem nam in izziv za vse naše člane, ki ne vedo kaj bi s svojim življenjem po nastanku invalidnosti. Vsi ti uspehi so odmevni, še veliko več pa je takih, ki so manj opazni, so pa skozi posebni socialni program neposredno pomagali posameznemu vašemu članu. In prav pri slednjih imajo vaša dejanja še poseben odmev v srcu posameznika.

Priznam, da ste pri prepoznavnosti vašega društva zelo uspešni! Kar je zagotovo zasluga vodstva, katerega delo temelji na izkušnosti in čim širšemu vključevanju mlajših in novo sprejetih članov. Ti so se pripeljali v vaše-naše vrste z določenim znanjem in željo, da prinesejo organizaciji, ki jih je sprejela, del svoje svežine. In ravno tak pristop je po mojem mnenju eden izmed ključnih uspehov dobrega in sodobnega vodenja tudi invalidske organizacije, na lokalni ali državni ravni.

Veliko uspeha tudi v prihodnje Vam želim, hkrati pa vsem, ki boste v roke vzeli KORAK želim doživete Božične praznike in veliko zdravja v letu 2012.

Dane Kastelic,
predsednik Zveze paraplegikov Slovenije

Kronološki pregled najvažnejših dogodkov v preteklem letu

Pripravili smo pregled nekaterih večjih dogodkov v letu 2011. V izbor smo strnili tiste najbolj odmevne in za vas tudi najbolj zanimive. Vseh dejavnosti je bilo seveda še veliko več, pa vendar...

17.12.2010, Šempeter v Savinjski dolini –

Družabno srečanje članov ob zaključku leta 2009;

8.1.2011, Dobrava pri Ljubljani – Udeležba na tradicionalnem novoletnem košarkaškem turnirju, naša ekipa je osvojila drugo mesto;

22.1.2011, Škofja Loka – meddruštveno tekmovanje v kegljanju;

12. – 30.1.2011, Nova Zelandija – Udeležba dveh naših članov na svetovnem prvenstvu v atletiki;

5.2.2011, Koper – Kegljaško tekmovanje;

11.2.2011, Celje – Državno prvenstvo v biljardu;

13.2.2011, Ptuj – Ekipno tekmovanje v streljanju;

22.2.2011, Celje – Seja nadzornega odbora;

23.2.2011, Celje – V naših prostorih se je odvil Upravni odbor Zveze paraplegikov;

26.2.2011, Maribor – Tradicionalni šahovski turnir;

26.2.2011, Strahinjški – 3. krog košarkaške lige v vozičkih;

4.3.2011, Vransko – 1. Mednarodna konferenca o varnosti v cestnem prometu; ProRoad Safety 2011;

5.3.2011, Ravne na koroškem – Udeležba na tradicionalnem 16. Grnjakovem memorialu v kegljanju;

10.3.2011, Šempeter v Savinjski dolini – Redni letni občni zbor članov;

15.3.2011, Ljubljana – Prvi demonstracijski trening PARA-CURLINGA na vozičkih;

18.3.2011, Celje – 11. tradicionalni Zdovčev memorial v kegljanju;

26.3.2011, Slovenska Bistrica – Končnica državnega

prvenstva v košarki na vozičkih;

31.3.2011, Blanca – Skupaj z DP Novo mesto smo na OŠ Blanca predstavili košarko na vozičkih;

4.4.2011, Celje – Predstavitve košarke na vozičkih v Vrtcu Zarja;

16.4.2011, Domžale – 13. Pokal občine Domžale v kegljanju;

22.4.2011, Zreče – Ob svetovnem dnevu zemlje smo na OŠ Zreče devetošolcem predstavili projekt varnosti v cestnem prometu in košarko na vozičkih;

14.5.2011, Črnomelj – udeležba na pokalu Zveze paraplegikov Slovenije v košarki na vozičkih;

21.5.2011, Rogaška Slatina – udeležba na Maratonu treh src;

20.5. – 22.5. 2011, Pula, Hrvaška – Udeležba na 14. Odprtem prvenstvu v atletiki za invalide;

26.5.2011, Celje – Likovno-literarna prireditev »Jaz sem ta biser našel kar v sebi«;

27.5.2011, Koper – Udeležba na 1. kolu ligaškega tekmovanja v atletiki;

3.5. – 5.5.2011, Sarajevo, BIH – Udeležba na odprtem prvenstvu v atletiki za invalide in 8. športne igre paraplegikov in obolelih za otroško paralizo;

1.6.2011, Ptuj – Ekipno tekmovanje v atletiki;

13.6. 2011, Celje – Ekipno tekmovanje v atletiki;

22.6.2011, Novo mesto – Zadnji krog ekipnega tekmovanja v atletiki;

24.6.2011, Ribnik Marof – Poletno srečanje članov - piknik;

7.7.2011, Brestanica – Zadnja tekma v športnem ribolovu;

22.7.2011, Slovenske Konjice – 8. Mednarodni »Dan brez vozička«;

3.8.2011, Ljubno – odprtje samostojne likovne delavnice Branka Rupnika v domačem likovnem ateljeju, v okviru flosarskih dni;

17.8.2011, Zagreb – tetraplegiki so obiskali živalski vrt v Zagrebu;

10.9.2011, Osek – Udeležba na tradicionalni golažijadi v Oseku – Zoran je zakuhal prvo mesto;

23.9.2011, Ajdovščina – Literarni maraton Rdeča jabolka;

24.9.2011, Slovenj Gradec – Udeležba na tradicionalnem 42. Hrovatinovem memorialu, naše društvo vnovično državni prvaki;

1.10.2011, Kočevje – Udeležba na kegljaškem tekmovanju;

12.10.2011, Ankaran – Izlet naših članic na slovensko obalo;

17. – 21.10.2011, Celjsko – Podprli projekt Simbioz@ - e-pismena Slovenija;

20.10.2011, Izola – Udeležba na šahovskem tekmovanju;

22.10.2011, Ribnica – 1. krog košarkaške lige ZPS;

3.11.2011, Celje – obisk članic Medobčinskega društva delovnih invalidov Celje;

18.11.2011, Šoštanj – 2. Krog košarkaške lige ZPS...

ŠE VEDNO VOZIM - VENDAR NE HODIM

Vabimo vas, da za podrobnosti o odmevnejših dogodkih prelistate časopis, ki je pred vami. Verjamemo, da boste našli marsikaj zanimivega in mogoče tudi uporabnega. Poleg zgoraj naštetih dejavnosti smo skozi celo leto pridno izvajali tudi predavanja v okviru projekta »Še vedno vozim, vendar ne hodim« in vse ostale dejavnosti, ki smo jih predvideli in o katerih ste bili v začetku leta obveščeni.

Uredništvo

Upravni odbor

Upravni odbor se je v letu 2011 sestal štirikrat: februarja, junija, oktobra in decembra. Pregledovali so zapisnike in realizacije sklepov prejšnjih upravnih odborov, določevali termine za srečanja in občni zbor, spremljali dogajanje v hiški Ankaran in projektni skupini »Še vedno vozim, vendar ne hodim«. Uredili so tudi pogodbo in dogovor med Društvom in Zavodom Vozim o izvajanju projekta in koriščenju prostorov. Pregledovali so finančno in programsko poslovanje društva ter izvajanje posebnih socialnih programov. Na eni izmed sej je bila določena komisija za izbiro kandidatov opravljanja družbeno koristnega dela preko Centra za socialno delo. Potrdili pa so tudi dvajset socialnih pomoči članom. Prvič se je letos zgodilo, da je ena članica upravnega odbora, zaradi bolnišničnega zdravljenja, na seji UO prisostvovala preko video konference internetnega omrežja Skype. Seveda so se ostali člani s tem predhodno strinjali, kar je nova potrditev možnosti uporabe novih tehnologij za lažje in transparentnejše vodenje društva. Na vseh Upravnih odborih so bili poleg rednih članov in predsednika prisotni tudi Vesna Novak - zapisnikarica, Alojz Strniša - imenovani član v Skupščino Zveze paraplegikov Slovenije, Franci Ivenčnik - predsednik nadzornega odbora društva in Anja Zagomilšek - predstavnica Zavoda Vozim.

Barbara Slaček

Seja Upravnega odbora

Občni zbor članov

Občni zbor članov, ki se je zgodil meseca marca v gostišču Rimljan v Šempetru v Savinjski dolini, je tudi tokrat potekal po ustaljenem dnevnem redu in v znamenju praznika vseh žensk, osmega marca. Po dolgem času se je zaradi nesklepčnosti iz objektivnih razlogov začetek dela zavlekel za eno uro. Tako smo namesto ob petnajsti uri, šele ob šestnajsti našteali sedeminpetdeset članov, da smo lahko pričeli z zasedanjem. Po izvolitvi organov občnega zbora, delovnega predsedstva, ki mu je predsedoval Alojz Strniša, verifikacijske komisije, zapisnikarja in dveh overovateljev zapisnikarja ter ugotavljanju sklepčnosti, je vse prisotne pozdravil predsednik društva Janez Hudej in nanizal nekaj statističnih podatkov o članstvu. Sledila so poročila izvajanja posebnih socialnih programov s strani referentov. Dorica Vedlin je podala knjigovodsko poročilo, Franc Ivenčnik je podal poročilo nadzornega

odbora in Vinko Hren je podal poročilo disciplinske komisije, ki tudi v letu 2010 ni imela dela. Nadalje je predsednik društva predstavil plan dela za leto 2011. Ob tej priložnosti pa je k besedi povabil predsednika Zveze paraplegikov Slovenije Daneta Kastelica, ki je najprej pohvalil poslovanje našega društva, čestital za uspešno organizacijo mednarodne konference ProRoad Safety in čestital vsem ženam in ženskam ob dnevu žena.

Občni zbor je v nadaljevanju le še potrdil višino članarine za letošnje leto. Pod točko razno se je vnela še razprava o osebni asistenci, ko je Alojz Strniša vprašal strokovno delavko Zveze kako kaj kaže na tem področju. Občni zbor je sklenil Janez Hudej, ko je članicam, s priložnostnim darilom, čestital ob dnevu žena. Tokrat pa tudi moški del članstva ni ostal praznih rok, saj so članice aktiva žena tudi za njih pripravile majhne pozornosti ob dnevu mučenikov.

Barbara Slaček

Delovno predsedstvo

Nadzorni odbor

Nadzorni odbor se je v letu 2011 sestel dvakrat. Pregledali smo finančno in materialno poslovanje društva, zapisnik pa dali v potrditev občnemu zboru. Kot predsednik nadzornega odbora sem bil tudi prisoten na sejah upravnega odbora društva. V mesecu novembru je bil na Zvezi paraplegikov Slovenije delovni posvet za predsednike in namestnike nadzornih odborov ter blagajnike. Posvet je pripravila ga. Cvetka Perme, računovodkinja Zveze, sodeloval pa je tudi predsednik Zveze g. Dane Kastelic. Posveta sem se seveda udeležil tudi sam, saj je ponovno bila poudarjena vloga nadzornih odborov v društvih. Govora je bilo tudi o pomembnosti delovanja v skladu z Zakonom o društvih. Takšni posveti so zelo pomembni saj se pridobi veliko koristnih navodil za nadaljnje delo.

Ivenčnik Franc

Kdo pa njih nadzira... to je zdaj vprašanje...

Vozički na ročni pogon
Vozički na elektromotorni pogon
Scooterji
JAY sedežne blazine in hrbtni nasloni

JAY

Ortoze
Proteze
Kompresijske nogavice

Sedežne blazine, posteljni vložki, hrbtni nasloni ...

Inkontinenčni program:
Urinal kondomi
Urinske vrečke
Športne urinske vrečke
Katetri

Kontaktna oseba: Andrej Jakšič 051 653 733

Izvajanje posebnih socialnih programov in njihovo financiranje

Osnovna naloga Društva je za svoje uporabnike izvajati posebne socialne programe. V lanskem letu smo uspešno izvajali sedem takih programov: Prevoze paraplegikov, Ohranjanje zdravja, Šport in rekreacijo, Osebno asistenco in pomoč na domu, Kompenziranje invalidnosti, usposabljanje za aktivno življenje in delo, prebivanje in prilagajanje okolja ter medicinsko tehnične pripomočki, Interesne dejavnosti, kulturo in informativno dejavnost ter druge dejavnosti. Za izvajanje osnovne dejavnosti in večino programov koristimo delovno bivalne prostore društva. Za programe, ki zaradi prilagoditve uporabnikom in lažjo izvedbo zahtevajo druge objekte oz. lokacije pa najemamo dodatne prostore. Tako smo najeli kegljišče v Celju, atletska stadiona v Celju in Velenju, strelišče v Štorah, ribnike, telovadnice in termalna kopališča. Že drugo leto zapored pa nam je na voljo tudi hiška v Ankaranu. Seveda vseh programov ne bi mogli izvajati brez požrtvovalnosti in dobre volje vseh prostovoljcev, ki tičijo za izvedbo posebnih socialnih programov. Na žalost pa tudi brez finančnih sredstev društvo in programi ne bi živeli. Naše društvo, s sedežem v Celju, deluje na območju triintridesetih občin v regiji. Z večino občin društvo dobro sodeluje, z nekaterimi malo manj, pa vendar. Kot rečeno, je za kvalitetno izvedbo programov za uporabnike, ki so hkrati tudi občani teh občin, potrebno zagotoviti zadostna finančna sredstva. Še ne

dolgo nazaj je bilo za pridobitev le teh potrebno imeti le malo poznanstev in dobre volje, morda napisati kakšno vlogo, ki so jo na občini preučili in se po občutku odločili komu bodo namenili koliko. Danes temu ni več tako. Vsaka občina ima za izvajanje posebnih socialnih programov v oddelku za družbene dejavnosti predvidena določena finančna sredstva do katerih so upravičena vsa takšna društva katerih uporabniki so njihovi občani. Da se ta sredstva ne bi delila kar povprek po sistemu »kakorkomu«, zdaj občine navadno v začetku leta razpišejo javni razpis na katerega se potem društvo prijavi. V tem letu je razpis objavilo enaindvajset občin, na vse razpise smo se prijavi. Tistim, ki niso imele razpisanega javnega razpisa pa smo poslali vlogo za sofinanciranje posebnih socialnih programov.

Do tega trenutka je sredstva nakazalo že osemnajst občin, navadno pa nekatere nakazujejo še zadnji dan v letu, ko usklajujejo svoje proračune, kar za društvo pomeni tudi nekaj dodatnega dela na silvestrovo. Največ sredstev še vedno pridobimo s strani občine Celje, ki je tudi največja, smo pa lahko odkrito razočarani nad zneski, ki so nam jih namenili na občinah Slovenske Konjice, Zreče in Šentjur. Iz teh občin prihaja namreč kar nekaj naših članov. Statistično gledano na število prebivalcev v občini, pa občina Šentjur s svojimi člani celo krepko prednjači.

Po enakem principu deluje tudi pridobivanje sredstev iz različnih Ministrstev. Vendar pa ima večina teh nekakšno varovalko s katero se lahko otepajo manjših lokalnih društev. V razpisni dokumentaciji imajo namreč pogoj, da mora društvo, ki se prijavlja na razpis, delovati nacionalno. Kar pomeni, da mora delovati na območju cele države, česar pa naše društvo ne izpolnjuje. Zaradi tega je ministrskih sredstev manj, so pa zneski teh, ki jih uspemo pridobiti, zato toliko višji. Tako smo v letu 2011 iz prijavljenih nacionalnih razpisov uspeli zagotoviti sredstva iz Ministrstva za delo, družino in socialne zadeve in Ministrstva za promet. Zavrtnjeni pa smo bili s strani Ministrstva za zdravje in Urada za enake možnosti.

Dobršen odstotek vseh sredstev, ki jih Društvo pridobi, pa nam še vedno zagotavlja FIHO z razpisom za razporeditev sredstev fundacije invalidskim organizacijam, na katerega se društvo prijavi posredno preko Zveze paraplegikov Slovenije.

Nezanemarljivo delež sredstev predstavljajo tudi posamezniki in podjetja z donacijami in sponzorskimi sredstvi in tudi vsi v člani s članarinami.

Barbara Slaček

Socialno delo

Nedvomno je začetek leta 2011 zaznamovalo zaključevanje »projekta« prenovne in posodobitve baze podatkov članstva Zveze paraplegikov Slovenije in društev. Lahko se pohvalimo, da smo med prvimi društvi zaključili z izpolnjevanjem anketnih vprašalnikov pri članih, za kar gre največja zahvala prav vam, dragi člani. Hvala vam, ker ste si vzeli čas, hvala ker ste bili pripravljeni sodelovati in predvsem hvala ker nam zaupate. Seveda pa gre zahvala tudi našim socialnim poverjenikom, ki so vas obiskali. V tem trenutku baza podatkov pri ZPS še ni čisto popolna saj je preko tisoč anketirancev kar velik zalogaj za peščico socialnih poverjenikov, ki ankete izvajajo in jih fizično vnašajo v sistem. Če ste pozorno brali glasilo Paraplegik ste lahko zasledili, da se je pri ZPS izvedel anonimni natečaj za novo člansko izkaznico, ki je že zaključen, članska izkaznica pa tudi že na varnem pri vas doma.

Z izvajanjem anketiranja so naši poverjeniki opravili tudi dobršen del obiskov članov. Žal vas je bilo tudi v letošnjem letu kar nekaj na zdravljenju v bolnišnicah. Upamo, da nas boste o morebitni hospitalizaciji obvestili, da vas lahko pridemo obiskati. S strani ZPS smo bili obveščeni o upadu koriščenja obnovitvene rehabilitacije. Pozivamo vas torej, da se v začetku leta, ko je OR s strani ZPS razpisana, pravočasno prijavite in izkoristite

zdravljenje v Zdravilišču Laško, Termah Čatež ali Termah Zreče, saj boste na tak način tudi pripomogli k boljši psihofizični kondiciji in zmanjšali možnosti za različna obolenja do katerih smo zaradi invalidnosti zelo dovzetni.

Če smo se lansko leto pohvalili z zmanjšanjem porasta članstva, smo se prehitro zarekli, saj smo v letu 2011 sprejeli kar pet novih članov, štiri gospode in eno gospo. Od tega so trije diagnosticirani s paraparezo in dva s tetraparezo, prihajajo pa iz Šmartnega ob Paki, Slovenskih Konjic, Loč pri Poljčanah, Kozjega in Žalca. Kljub temu, da Društvo v zadnjem obdobju včlanjuje pretežno člane s para ali tetra parezo, še vedno visoko prednjači odstotek članov s paraplegijo, kar 47 odstotkov nas je. V letu, ki se izteka smo ostali brez štirih članov. Od treh smo se žal poslovili zaradi smrti, ena članica pa se je zaradi preselitve prestavila v društvo paraplegikov Dolenjske, Bele Krajine in Posavja. Tako šteje naše društvo v tem trenutku 137 članov, dva člana več kot v enakem obdobju lansko leto.

Kot ste verjetno že slišali ali prebrali se v prihodnjem letu obeta nova zakonodaja, ki bo urejala socialno varstvene prispevke. Vabim vas, da si o tem preberete v prispevku, ki ga je pripravila naša strokovna delavka iz Zveze paraplegikov, Špela Šušteršič. Obveščamo pa

vas tudi, da bo z novim letom pri Zvezi paraplegikov Slovenije začel veljati nov pravilnik o kompenziranju invalidnosti (pravilnik o socialnih pomočeh).

V letu, ki je pred nami naj vam zaželim veliko zdravja in čim manj socialnih stisk. V nasprotnem pa nas le pocukajte za rokav.

Barbara Slaček

Osmrtnice

Ni večje bolečine,
kot v dneh žalosti
nositi v srcu
srečnih dni spomine.
Dante

V letošnjem letu so nas zapustili:

Rok Subadolnik
Rojen 28.8.1939

Hedvika Vidmajer Hrovat
Rojena 13.4.1943

Slavko Mikec
Rojen 20.2.1973

Strokovno - socialna pomoč

Socialna pomoč – kreditiranje države

Prvega januarja bo začel veljati nov sistem dodeljevanja socialnih transferjev, kar bosta urejala Zakon o socialno varstvenih prejemkih in Zakon o uveljavljanju pravic iz javnih sredstev v katerem je zajeto:

- vrste prejemnikov
- subvencije in plačila
- meje dohodkov, ki bodo podlaga za upravičenost do javnih sredstev

Meje dohodkov posameznika, ki bo želel pridobiti finančno »pomoč« bo odvisna od materialnega položaja prosilca.

Nova pooblastila centrov za socialno delo

Centri za socialno delo bodo po novem odločali o naslednjih prejemkih:

- otroški dodatek,
- denarne-socialne pomoči,
- varstveni dodatek,
- državna štipendija.

Centri bodo tudi odločali o pravic do subvencij in plačil za:

- znižanje plačila za vrtec,
- subvenciji malice za učence in dijake,
- subvenciji kosila za učence,
- oprostitev plačila socialnovarstvenih storitev,
- prispevek k plačilu družinskega pomočnika,
- subvenciji najemnine,

- pravica do kritja razlike do polne vrednosti zdravstvenih storitev,
- pravica do doplačila prispevka za obvezno zdravstveno zavarovanje.

V primeru, da boste želeli pridobiti pravico do varstvenega dodatka, subvencijo najemnine, pravico do kritja razlike do polne vrednosti zdravstvenih storitev in pravico do doplačila prispevka za obvezno zdravstveno zavarovanje se bodo k 23. rednim dohodkom, med katerimi je tudi dodatek za pomoč in postrežbo, upoštevalo še:

- dohodki po zakonu o dohodnini, ne glede na to ali so oproščeni dohodnine, razen tistih, ki so socialno varstveni prejemki,
- dediščine,
- volila,
- darila,
- dobitki od iger na srečo po zakonu, ki ureja igre na srečo,
- izplačila na podlagi zavarovanja za primer bolezni, poškodbe ali invalidnosti.

Premoženje, ki se ne bo upoštevalo:

- stanovanje, v katerem oseba dejansko prebiva,
- osebni avtomobil (do vrednosti 28 kratnika osnovnega zneska minimalnega dohodka cca. 8.000,00 eur)
- premoženje, ki daje dohodke višje od 2-kratnika bruto minimalne plače

- kmetijsko in gozdno zemljišče, ki daje dohodek. Z Zakonom o socialno varstvenih prejemkih je namenjena denarna socialna pomoč in varstveni dodatek tistim posameznikom ali posameznicam, ki si materialne varnosti ne morejo zagotoviti zaradi okoliščin, na katere sami ne morejo vplivati.

Kdo naj bi bil upravičen do varstvenega dodatka?

Do varstvenega dodatka so upravičene osebe, ki so trajno nezaposljive ali trajno nezmožne za delo ali so starejše od 63 let ženske oziroma od 65 let moški in so upravičene do denarne socialne pomoči oziroma bi do nje lahko bile upravičene. Osnovni znesek minimalnega dohodka bo znašal 288,81 eura.

In kaj je pomembno da veste !

Država se bo za izplačevanje teh dveh prispevkov zavarovala in sicer z zaznambo prepovedi odtujitve nepremične v zemljiški knjigi pri nepremičninah, ki so v lasti upravičencev do teh dveh prispevkov. Zakaj? Do sedaj so osebe, ki so prejemale tovrstne prejemke prostoročno razpolagale z nepremičninami in so lahko stanovanje tudi prodale ter posledično pridobile »nova« finančna sredstva, katera bi praviloma morale nameniti za preživetje sebe ali družine. Vsi prilivi na vaš račun bodo upoštevani (npr. avansi, najemnine, prodaje,...), zato bodite zelo pozorni, kdo na vaš račun nakazuje določena sredstva, še posebej, ko opravljate kake posle za koga drugega, kajti vsak dohodek na vaš TRR se bo štel kot vaša last. Po novem zakonu se upoštevaajo vsi dohodki in premoženje družine.

Špela Šušteršič, strokovna delavka ZPS

Nova socialna zakonodaja

Socialni prejemki. Januarja bo začela veljati nova socialna zakonodaja. Za nekatere socialne transferje bo potrebno oddati nove vloge.

Socialna pomoč: prejemnikom ne bo potrebno zaradi nove zakonodaje storiti ničesar. Pristojni center za socialno delo bo namreč do 31. marca 2012 sam po uradni dolžnosti preveril, ali ste do pomoči še upravičeni in v kolikšnem znesku. Socialne pomoči vam v času vašega življenja ne bo potrebno vračati, jo bodo pa morali vaši svojci ob morebitnem dedovanju po vaši smrti.

Varstveni dodatek: prejemnikom zaradi nove zakonodaje ne bo potrebno oddati nove vloge. Center za socialno delo bo namreč v prvih treh mesecih prihodnjega leta sam preveril ali ste do dodatka še upravičeni ali ne. Bodo pa morali prejemniki varstvenega dodatka pustiti zaznambo v zemljiški knjigi na svoji nepremičnini. To pomeni da prejemnikom varstvenega dodatka v času življenja le-tega sicer ne bo potrebno vračati, ga bodo pa morali svojci, če bodo želeli biti upravičeni do celotne dediščine. Prejemniki varstvenega dodatka, ki so lastniki nepremičnine, te v času prejemanja dodatka ne bodo smeli prodati, podariti ali obremeniti.

Tisti, ki varstvenega dodatka po novem letu ne bodo več želeli prejemati, naj to sporočijo do 31. decembra Zavodu za pokojninsko in invalidsko zavarovanje (ZPIZ).

Znižanje plačila vrtca: vlogo je potrebno oddati na novo, in sicer ne več na občino, temveč na center za socialno delo. To lahko storite po 1. decembru.

Otroški dodatek: tisti, ki ga že prejimate, ga boste prejeli do takrat, kot imate navedeno v odločbi. Tako da vam nove vloge zaradi novega zakona ni potrebno oddajati.

OBRAZEC ZA VLOGE NA CSD

Za vse zgoraj omenjene pravice bo na voljo na spletnih straneh Ministrstva za delo, družino in socialne zadeve, Centrov za socialno delo in e-uprave. Po 20. novembru ga bo možno kupiti tudi v knjigarnah. Vlogo bo možno oddati osebno, po pošti ali elektronsko po 1. decembru na pristojnem centru za socialno delo (v kraju stalnega bivanja).

Vir: Žurnal 24 (Sabina Kržič)

Povzela: Barbara Slaček

Zvonček, ki deluje na pihanje

Nova pridobitev za našega člana Rezec Joška, ki biva v domu starejših v Laškem je zvonček, ki deluje tako, da upihneš vanj in takrat se sproži alarm pri oddelčni sestri, nad vrati sobe pa se prižge lučka, ki opozarja na pomoč. To je za Joška zelo velika pridobitev, kajti samo na takšen način lahko pokliče sestro, ko je v težavah oz. potrebuje pomoč. Joško je tetraplegik in je nepremičen ter povsem odvisen od pomoči drugih. Do sedaj, ko je bil brez zvončka, je bila zanj zlasti noč velik problem saj, kadar je imel težave ni moral poklicati na pomoč. Sedaj je to veliko lažje, samo en upih ali dva in že je sestra pri njemu, da mu lahko pomaga. Velika pohvala gre domu starejših v Laškem, ki so predlagali, da bi bilo treba kupiti ta pripomoček.

Hvala tudi vsem donatorjem, ki so prispevali za nakup zvončka in tako Jošku olajšali bivanje v domu. Med njimi tudi Društvu paraplegikov in Zvezi paraplegikov Slovenije.

Hebar Boris

Joško z novim zvončkom.

Novosti in odzivi iz Ankarana

Za nami je že druga sezona letovanja v Ankaranu. Hiška pa je glede na lansko sezono doživela nekaj sprememb. Na večkrat izražene želje v lanskem letu, da bi pokrili del terase, nam je letos to uspelo s pomočjo Zavoda vozim. Tako je hiška prve obiskovalce pričakala pokrita in z njo tudi del terase. V teku sezone smo nabavili tudi televizijski sprejemnik. Tako je hiška postala bolj prijazna tudi v času manj ugodnega vremena. Tudi vodstvo kampa nam je prisluhnilo in uredilo dostop do obale in pomola z lepo urejenima klančinama.

Sicer pa je bila letošnja sezona kar lepo zasedena saj smo od predvidenih petindvajset zapolnili osemnajst terminov. Odzivi koristnikov hiške so zelo pozitivni, občasno še pride do pripomb, da predhodnik ni dobro počistil hiške.

Klančina navzdol na pomol

Nekaj vaših vtisov iz knjige, ki je v hiški:

»Preživeli smo lep, sončen teden počitnic. Veliko smo se kopali, sončili in ob večerih sprehajali, bilo nam je zelo všeč in upamo, da bomo to lahko ponovili tudi drugo leto.«

»Imeli smo se lepo, minilo je prehitro. Hvala društvu za ta lep domek.«

»Nad hiško in lokacijo zelo navdušeni, vsa pohvala pobudnikom, organizatorjem in izvajalcem, všeč nam je izbor lokacije, bližina morja.«

»V času bivanja nam je bilo vreme naklonjeno, zato si želimo naslednje leto podobnega.«

Predlog: za vse, ki niso sposobni oziroma ni v njihovi zmožnosti temeljitega čiščenja hiške, priporočam, da plačajo osebi, ki pospravlja avtokamp Adria Ankaran in bo z veseljem očistila našo hiško. Le tako bomo ohranili prostore čiste za naslednje člane.

Ivenčnik Franc

...hiška ma pa lepo kapo, lepo kapo hiška ma...

Klančina navzgor na pomol

DELO KOMISIJE ZA LETOVANJE V HIŠKI

Tričlanska komisija za letovanje v počitniški hiški v Ankaranu in terminsko razporeditev prijav se je prvič sestala meseca aprila. Vse vloge so prišle pravočasno v razpisanem roku, ni pa bilo veliko vlog z istim želenim datumom počitnikovanja, samo dve. Tako komisija na srečo ni imela težkega dela. Ko se odločamo za oddajo hiške v glavni sezoni, imajo prednost člani s šoloobveznimi otroci in partnerji, ki imajo kolektivni dopust. Tako do sedaj hiška še ni bila prosta v sezoni ali pred sezono, da bi jo lahko oddali kateremu od svojcev ali tretjim, kot predvideva pravilnik. Mislim, da bo vsako leto več vlog, ko se bodo člani prepričali kako lepo in dostopno je za nas, urejen kamp in okolica, bazen z morsko vodo in dvigalom. Poleg sta tudi dve restavraciji z hrano in igrala za otroke. Na morju je zelo lepo tudi po sezoni v mesecu oktobru in spomladi je tudi mesec maj zelo prijazen, čeprav je temperatura vode samo za pogumne. Članom, ki jim vročina ne odgovarja, priporočam da se prijavijo jeseni ali spomladi, saj že sprememba okolja prija.

Gregor Janežič

Piknik na Marofu

Za piknik na Marofu bi lahko rekla, da je že kot nekakšna tradicija, saj se člani društva iz različnih koncev vsako leto zberemo na Marofu, kjer imamo piknik in tudi različna tekmovanja. Po navadi se že zjutraj zberejo ribiči in priredijo tekmovanje v ribolovu, ostali člani pa pridemo popoldne. Tisti, ki imajo možnost, se pripeljejo z osebnimi avtomobili, ostale člane pa pripeljejo vozniki z kombijem.

Na mestu zbor!

Naši prostovoljci... hvala za pomoč!

Prvi tekmovalci v pikadu se že zbirajo.

Tako smo se tudi tokrat zbrali, kljub slabemu vremenu in se imeli zelo lepo. Čeprav nam je tokrat vreme nekoliko ponagajalo, se nismo pustili. Dan smo si popestrili z različnimi stvarmi. Predsednik Janez je poskrbel za tekmovanje v pikadu, da je bilo bolj zanimivo, so sodelovali vsi navzoči. Imeli smo glasbo, za bolj veselo vzdušje. Med tem, ko so naši spremljevalci pomagali pri pripravi hrane in ostalih stvari, pa smo si izmenjali tudi različne informacije.

Dobile smo nagrade...

Celi dan smo se družili, se smejali, uživali in tekmovali, med tem pa je dan minil tako hitro kot bi mignil. Preden smo se poslovili, smo še pomagali pospraviti, kar je bilo še za pospraviti. Potem smo se poslovili in šli vsak proti svojem domu. Imeli smo se lepo, drugo leto pa se spet vidimo.

Kristina Ratkovič

Takole pod streho pa bo šlo...

...mmm...diši, bo dobro tako kot izgleda?

Ti, a misliš da bomo moški tudi kaj dobili?

Tudi paraplegiki med prostovoljci

Tudi paraplegiki smo se kot prostovoljci vključili v projekt, ki ga v Sloveniji izvaja Simbioz@.

Simbioz@ e-pismena Slovenija je prvi useslovenski prostovoljski projekt, ki je povezal dve generaciji. Namen projekta je preko medgeneracijskega sodelovanja dvigniti računalniško pismenost starejših. V tednu od 17. do 21. oktobra 2011 so mladi prostovoljci predstavnike generacije svojih dedkov in babic navdušili za rabo računalnika. Izobraževanja so potekala po knjižnicah, šolah in domovih za starejše po vsej Sloveniji. Takšno medgeneracijsko sodelovanje je bila priložnost vredna doživetja in izkušnja vredna spomina.

Dejstvo je, da večina starejših ne uporablja moderne digitalne tehnologije, brez katere si mladi ne predstavljajo več vsakodnevnega življenja in zato so se organizatorji odločili, da bodo združili potenciale obeh generacij. Evropska komisija je leto 2011 razglasila za evropsko

leto prostovoljstva, leto 2012 pa za leto aktivnega staranja in medgeneracijske solidarnosti.

V projekt, v katerega je bilo vključenih preko 200.000 prostovoljcev, ki so pomagali poučevati in več kot 300.000 starejših, ki so se udeležili tečaja računalništva, smo se na povabilo Simbioze vključili tudi paraplegiki našega društva in člani projektne skupine »Še vedno vozim, vendar ne hodim« in pomagali pri učenju osnov računalništva. Tečaj je bil razdeljen v tri module na katerem so tečajniki pridobili znanja, ki ga bodo lahko uporabljali vsak dan. Na prvem modulu smo predstavili delovanje in zgradbo računalnika in program za pisanje Word. Na drugem modulu so se tečajniki srečali z internetom, iskalniki in spletnimi stranmi. Na tretjem modulu so ustvarili račun za elektronsko pošto, dobili pa so tudi informacije o varstvu osebnih podatkov.

Na tečaju je bilo prijetno, delovna vnema tečajnikov pa takšna, da nam niso dali niti minute pavze. Veseli in ponosni smo, da smo lahko opravljali prostovoljno delo tudi izven okvirov prostovoljnega dela na društvu.

Janez Hudej

MODROSTI ŽIVLJENJA

*Včerašnji dan je minil,
jutrišnjega morda nikoli ne bo.
Obstaja le čudež tega trenutka.*

Užij ga, saj je darilo.

*Dobro je imeti cilj h kateremu potuješ;
toda pomembno je potovanje, ne cilj.*

*Ljudje pogrešajo svoj košček sreče, pa ne zato,
ker je nikoli ne bi našli, ampak zato,
ker se niso ustavili, da bi jo užili.*

Izbrala Kitak Gordana

Družbeno koristno delo

V mesecu marcu 2011 je začelo, na pobudo Centra za socialno delo Celje (CSD), naše društvo z izvajanjem družbeno koristnega dela. Na CSD izvajajo naloge regijske službe za nadomestne kazni in drugih ukrepov v splošno korist. To pomeni, da zagotavljajo pogoje za možnost opravljanje dela v splošno korist kot alternativo uklonilnemu zaporu, zaporu ali kot možnost v postopku odloženega pregona ali poravnave.

Delo regijskega koordinatorja/koordinatorice na CSD je, da evidentira, izbere in vzdržuje mrežo izvajalskih organizacij, ki so pripravljene nuditi možnost opravljanja dela v splošno korist za prebivalce celjske regije, to je za območje CSD Celje, Velenje, Žalec, Mozirje, Šmarje pri Jelšah, Slovenske Konjice, Šentjur pri Celju in Laško. Ta seznam oblikujejo in vodijo v sodelovanju s sodišči. Regijski koordinator pa sodeluje pri oblikovanju protokolov med akterji, ki se vključujejo v izvajanje tega instituta: okrožna in okrajna sodišča, okrožna državna tožilstva, samoupravne lokalne skupnosti in druge izvajalske organizacije ter CSD-ji.

Postopke za konkretne posameznike vodijo strokovni delavci na posameznih CSD-jih.

Pravne podlage za izvajanje te naloge so:

- Kazenski zakonik (KZ-1, Ur. l. RS, št. 55/2008),

- Zakon o izvrševanju kazenskih sankcij (ZIKS-1C, Ur. l. RS, št. 76/2008)

- Zakon o prekrških (ZP1-UPB4, Ur. l. RS, št. 3/2007 in ZP-1E, Ur. l. RS, št. 17/2008)

- Zakon o kazenskem postopku (ZKP-UPB4, Ur. l. št. 32/2007, Ur. l. RS št. 68/2008 in št. 77/2009).

In kdo so izvajalci?

Pravilnik o izvrševanju dela v splošno korist, (Ur. l. RS, št. 109/2008), podrobneje definira, da je lahko izvajalska organizacija vsaka pravna oseba v RS, ki opravlja nepridobitno dejavnost. To pomeni, da delo v splošno korist ne sme biti namenjeno pridobivanju dobička. Vključevanje novih organizacij (društva, zavodi, itd.) v izvajanje dela v splošno korist poteka konstantno in konstruktivno. Tako se jim je pridružilo tudi naše društvo.

Preden smo pričeli z izvajanjem dela v splošno korist smo o tem odločali na Upravnem odboru, kjer smo sprejeli sklep, da začnemo z izvajanjem dela v splošno korist. Prav tako smo sprejeli tri člansko komisijo, ki bo odločala o tem ali je posamezna napotena oseba (to so tisti, ki morajo opraviti delo v splošno korist) oziroma ali je delo na našem društvu in z našimi člani primerno posameznikovim osebnim lastnostim, osebnim razmeram, zdravstvenemu stanju, sposobnostim in

večinam. Od marca pa do danes smo sprejeli med nas že tri napotene osebe in vsak od njih je bil pri nas približno tri mesece, odvisno od tega koliko ur dela v splošno korist je posamezniku določilo sodišče. Koliko ur dobi posameznik, pa je spet odvisno od višine njegove dodeljene denarne kazni.

Z vsemi tremi kandidati smo bili zadovoljni, saj nam je njihova pomoč zelo prav prišla. Opravljali so različna dela in naloge, kot so na primer prevozi naših članov, asistenca, pomoč pri različnih športnih aktivnostih in interesnih dejavnostih, nabavi, itd.

Tudi v bodoče si želimo sodelovanja s Centrom za socialno delo Celje in bomo nadaljevali z delom v splošno korist. Želimo pa si tudi takšnih kandidatov, ki bi lahko nudili različne pomoči našim članom na domu, kot so različna gospodinjska dela, delo na vrtu, pleskanje, itd.

Vesna Novak

**Takole je
Gregor
odslužil
dolga
državi...**

Predsednik društva, atlet, v rednem delovnem razmerju, predvsem pa mož in oče – Janez Hudej

Sem se vprašala: »Zakaj pa ne bi opravila intervjuja s predsednikom društva«?

Predsednik Društva paraplegikov Jugozahodne štajerske Janez Hudej tako in drugače.

Vsi člani te poznajo pod psevdonimom »PREDSEDNIK DRUŠTVA« manj pa je tistih, ki dejansko vedo kdo je Janez Hudej. Zato nam najprej povej kaj malega o sebi. Saj veš, družina, pred poškodbo, zakaj si postal paraplegik, zaposlitev...

Bom pa pričel z letom, ko sem v Slovenj Graški bolnišnici privekal na svet. Svojo čudovito, brezskrbno otroštvo sem preživel na manjši kmetiji v kraju Razbor, ki ga lahko vidi vsak, ki se iz celjske kotline uzre proti Uršlji Gori, kajti sam kraj se prične že v sredini same Uršlje Gore. Leži med slovenjgraško in šaleško kotlino, na hrbtu, ki predstavlja razvodje med Savo in Dravo. V 18. in 19. stoletju so tam kopali železovo in svinčevo rudo, rudarskega sodnika pa omenjajo že viri iz leta 1580. Nastali so številni manjši rudniki, ki smo jih otroci radi raziskovali. Od enega od teh raziskovalnih ekspedicij je nastala zgodba, ki še danes živi. Govori se, da je le za las manjkalo, da me ni požrl eden od rudniških jaškov in, da le prisebnosti sošolca gre zasluga, da se to res ni zgodilo. Zgodba je le delno resnična a mi je ni uspelo nikoli spremeniti. Vhode v te rudnike pa so zazidali za vse večne čase.

Čeprav sem izredno rad delal doma in pri kmečkih opravilih pomagal tudi drugim, so moji pogledi in misli useeno zahajali tudi v Šaleško dolino, kjer je raslo industrijsko mesto. Končal sem poklicno kovinarsko šolo, se izučil za ključavničarja in zaposlil v Gorenju kjer sem delal približno eno leto.

Rudnik me ni požrl, zato pa me je požrla ena od krajevnih cest 10. maja 1981 zvečer ob deveti uri, ko sem se vračal iz Slovenj Gradca proti domu. Celo noč sem ležal pod cesto, na meni pa motor, ker me ni nihče videl in le slučajno je drugo jutro iz kombija eden od gozdnih delavcev, ko so se peljali na delo opazil, da pod cesto leži motor. Izpušna cev mi je na levi nogi naredila hudo opeklino. A ko sem se po nekaj dneh prebudil iz kome nisem čutil nobene bolečine in plastično operacijo so opravili brez anestezije.

Takrat mi seveda ni bilo popolnoma nič jasno kaj se dogaja z menoj. Govorili so o nekih vozičkih in rehabilitaciji. Jaz pa sem pridno poskušal migati z nogami, pa ni in ni bilo uspeha. Bil sem že na pol rehabilitiran, ko so me končno po treh mesecih ležanja odpeljali v Ljubljano v Sočo, kjer sem dobil bolniški voziček. Na prvem kolegiju so me debelo gledali, ko sem jih prosil, za nov voziček. Takrat sem že vedel koliko je ura!

Potem se je vse odvijalo z nadzvočno hitrostjo. Danes kar ne morem verjeti, da je res že vse to mimo. Po

Otvoritev novih društvenih prostorov

Predsednik v elementu...

končani medicinski rehabilitaciji sem pričel s poklicno rehabilitacijo. Najprej sem končal Strojno tehnično šolo, se preselil v Velenje, zaživel samostojno ter zatem končal še visoko ekonomsko šolo za računalništvo oz. informatiko na mariborski fakulteti in se po petih letih premora ponovno zaposlil. Med šolanjem sem se tudi poročil, rodila se je hčerka, ko sem se ponovno zaposlil. Službo sem zagrabil z obema rokama. Delal sem po šestnajst ur na dan z namenom, da si pridobim čim več znanja, delovnih izkušenj in dokažem, da voziček in invalidnost ni ovira za doseganje dobrih delovnih rezultatov.

Dolga leta si bil zelo aktiven akter na domačih, evropskih in tudi svetovnih tekmovanjih v atletiki. Kako to, da te je pot zanesla v ta šport? Kako so potekali treningi? Kako si vse to kombiniral s službo in družino?

Preden sem pristal na invalidskem vozičku se s športom nisem ukvarjal veliko, le za zabavo, zato da smo popestrili druženja, a šport me je zelo zanimal, že od malega. Še preden sem odšel iz Slovenj Graške bolnišnice v Ljubljano so moje zanimanje že pritegnile dejavnosti, ki bi mi bile dostopne, če ne bi mogel nikoli več hoditi. Kot naročeno me je obiskal Ivan Gaberšek, ki je bil takrat med najboljšimi atleti v državi. Dal mi je marsikateri dober nasvet in informacijo. Poznal ga je ves Slovenj

Gradec in o njem so govorili v samih superlativih v smislu kaj vse je sposoben delati in kakšen dober športnik je.

Bil sem v fazi kovanja novih življenjskih načrtov, ki so bili iz dneva v dan bolj uresničljivi. Med njimi je svoje mesto vedno bolj dobival tudi šport s katerim sem se dodatno okužil še na rehabilitaciji, ko so na priprave hodili športniki paraplegiki. Košarko sem zaradi visoke poškodbe hrbtenice težko igral. Doma sem najlažje vadil atletiko. Nisem imel atletskega orodja, zato sem prvo leto treniral z doma narejenimi rekviziti. Kopje je bila fiziološka, krogla kamenje in disk je bila stara zavržena sklopka od legendarnega avtomobila Fiča. Možnosti vadbe pa so največ botrovale k temu, da sem se ogrel za atletiko. Minilo je kar precej časa predno sem pričel, šele leta 1992, načrtno trenirati atletiko pod vodstvom gospoda, žal danes že pokojnega, g. Andreja Peterke. Treningi so bili »Živalski«. V enem letu sem dvignil preko milijon kg uteži. Včasih sem bil tako izčrpan, da se nisem mogel uvesti v avtomobil. Trening je bil vedno, ne glede na vremenske razmere, sneg, dež, mraz ali vročino. Žal sem s takšnimi treningi pričel štiri leta prepozno. Največja žrtev mojega športnega udejstvovanja je bila sigurno družina, čeprav sem imel njeno popolno podporo. Zaradi stalne odsotnosti nismo mogli skupaj na dopust, večkrat smo zavrnilo povabilo na kakšno zabavo in morali smo se odrekati marsičemu. Bilo je obdobje ko sem treniral celo dvakrat dnevno.

Katera tekmovanja in seveda dosežki so ti še posebej ostali v spominu? Na vseh teh tekmovanjih si prepotoval dobršen del sveta. Kje vse si bil? Obstaja mogoče kakšna anekdota iz potovanj, ki je bila še posebno zanimiva, smešna in ti bo resnično ostala v spominu in bi jo delil z nami?

Zelo veliko tekmovanj je za menoj. Svetovne igre na Nizozemskem leta 1990 so me skoraj prepričale, da naj vse skupaj pustim. Bil sem sicer četrty v metu diska, a v drugih disciplinah, predusem krogli, so imeli najboljši do dvakrat boljši rezultat. Slikal sem vse kar mi je prišlo pod roke in proučeval tehniko in športne rekvizite. Na paraolimpijske igre v Atlanto leta 1996 sem odšel res vrhunsko pripravljen v disciplini peteroboj (disk, krogla, kopje, 200m in 1500m). Od petih disciplin sem v štirih izboljšal državni rekord. Medaljo sem po štirih disciplinah že držal v rokah, pa mi je spolzela iz rok po peti disciplini 1500m. Razočaranje je bilo res veliko. Dve leti pozneje je bila bronasta medalja v peteroboju na svetovnem prvenstvu v Birminghamu v Angliji slab obliž na bolečo rano. Počasi sem pričel peteroboj opuščati. Največji uspeh predstavlja osvojitve naslova evropskega prvaka in izboljšanje evropskega rekorda v suvanju krogle. Usoda je hotela, da sem to dosegel v istem mestu in na istem stadionu, kjer sem skoraj obupal zaradi odličnih rezultatov drugih tekmovalcev.

Sodeloval sem na štirih paraolimpijskih igrah (Barcelona 1992, Atlanta 1996, Sydney 2000 in Atene 2004), treh svetovnih prvenstvih (Berlin 1994, Birmingham 1998 in Francija 2002), štirih evropskih prvenstvih (Nove mesto nad Metuji 1995, Nottwil 2001, Assen 2003), enih svetovnih igrah (Assen 1990) in mnogih drugih mednarodnih tekmovanjih. Tekmovanja so se odvijala na treh celinah: v Evropi, Ameriki in Avstraliji. Po Evropi smo večinoma potovali s kombijem. Najdaljša pot je bila v daljno deželo kengurujev. Od takrat ko sem zgodaj zjutraj doma vstal iz postelje pa do takrat, ko sem se v Sydneyu ponovno ulegel v posteljo je minilo 34 ur. Tam na južni polobli so bile po mojem mnenju najlepše in najbolje organizirane paraolimpijske igre. Od tam pa tudi obstaja eden od dogodkov, ki se ga najbolj pogosto spomnim. Na naših potovanjih je bilo bore malo časa za kaj drugega kot le tekmovanje in priprave na tekmovanje. Dogovorili smo se, da si ogle-damo znameniti Sydnejski živalski vrt, ki leži na strmi vzpetini proti morski obali navzdol, nazaj navzgor pa se obiskovalci lahko peljejo z gondolo. Bili smo zelo pozni, ko so živalski vrt za ogled že zapirali. Odločil sem se, da grem od vrha vse do morske obale. Želel sem videti čim več živali iz celega sveta, ki so me tako prevzele, da sem pozabil na uro. Zaradi vožnje po strmini navzdol sem imel roke kar ožgane od zaviranja. Vesel, da mi je edinemu iz reprezentance uspelo priti do morske obale, sem se napotil v strojnico gondole, da se peljem nazaj in si živalski vrt ogledam še iz ptičje perspektive. Toda strojnik je gondolo že ustavil in ni hotel slišati, da bi jo zaradi mene še enkrat pognal. Grizel sem kolena, ko sem 24kg težak voziček poganjal po strmini navzgor. Nekje na četrtni poti proti vrhu so me rešili prijazni uslužbenci, ki so pričeli krmiti živali. Naložili so me na tovornjak in me še zapeljali naokrog po živalskem vrtu. Medtem pa je nastala panika med ostalimi člani reprezentance, ki so me pričeli mrzlično iskati, dokler novica o iskalni

akciji ni prispela do »mojega šoferja«, ki jim je sporočil, da je z mano vse v redu.

Štirinajst let tekmovalnega športa, je začelo puščati psihične in fizične posledice, zato sem se leta 2004 po paraolimpijskih igrah v Atenah odločil zapustiti reprezentančne nastope. Slovo je bilo grenko, ker mi ni uspelo izpolniti cilja - olimpijska medalja, ki mi v moji zbirki medalj edina manjka. Vsem, ki imajo najmanjše možnosti za športno rekreativno dejavnost svetujem, da jo pričnejo izvajati takoj, bodisi kot rekreacijo ali tekmovanje.

Zakaj si se pred malo manj kot dvanajstimi leti (toliko časa si že predsednik društva) odločil za predsedniško kandidaturo v našem društvu? Predvsem pa me zanima kakšne spremembe je to »prostovoljno« delo prineslo v tvoje življenje.

Predlog, da bi prevzel vodenje društva je padel že leta 1996. Vendar se mi je to glede na moje aktivnosti zdelo nemogoče in nisem hotel pristati na kandidaturo. Potem pa so določeni dogodki botrovali k vse večjim konfliktom med člani in predsednikom društva, ki me je osebno prosil, da naj sprejem kandidaturo. Leta 2000 sva na občnem zboru v Laškem kandidiral oba. Dobil sem večino glasov in pričel s prvim mandatom. Vedel sem, da me čaka veliko dela. Spet je bila to še dodatna obremenitev za družino. Prvo leto ali dve je še nekako šlo. Bilo je nekaj dodatnega dela, a po letu 2002 se je iz leta v leto pričelo delo samo kopiciti. Društvo je kot

Trening

firma. Kdor ne pozna poslovanja bolj podrobno ne more razumeti koliko dela je potrebno, da takšna firma deluje. Ves svoj prosti čas namenjam za uspešno vodenje društva. Najbolj me je ta angažiranost stala v službi, kjer sem premalo naredil za strokovno izpopolnjevanje na svojem delovnem mestu. V Gorenju v Informatiki sem zaposlen kot višji inženir. Preden sem prevzel vodenje našega društva sem pisal strokovne članke, vodil različne tečaje in bil strokovno res dobro podkovan na svojem področju dela, kar pomeni veliko učenja in raziskovanja tudi izven delovnega časa.

Dvanajst let ni malo. Kako se spominjaš začetkov, še v starih prostorih. Kaj vse se je v tem času spremenilo? V mislih imam birokracijo, pa nove prostore in velike projekte.

Cilji društva se v teh letih niso bistveno spreminjali. Se pa je drastično spremenil način pridobivanja sredstev. Ko sem pričel s predsedovanjem smo napisali dva programa po cca štiri strani. Eden je bil za FIHO eden pa za občine. Tako je ostalo veliko več časa za obiske članov. Dandanes pa na »star« način lahko sredstva pridobimo le še od štirih občin, vsa ostala sofinanciranja pa zahtevajo nenehno spremljanje razpisov za izvajanje projektov, prijavljanje na razpise in izdelava poročil. Za leto 2011 smo naredili kar 30 prijav na različne razpise. Od tega nismo uspeli na petih razpisih. Zadovoljen sem, ker smo uspeli pridobiti nove prostore na res odlični lokaciji, ki omogoča dostop brez ovir in parkiranje, v neposredni bližini pa so trgovine in športni objekti. V društvu smo »pognali« dva velika projekta, Potapljanje ljudi s posebnimi potrebami in projekt Še vedno vozim-vendar ne hodim, ki še vedno živita in sta prepoznavna ne le v Sloveniji ampak tudi daleč izven naših meja. Žal gredo dogodki v to smer, da bo društvo lahko preživelo le, če bo izvajalo projekte, ki bodo za sofinancerje dovolj zanimivi.

Kaj bi zase, za naše-svoje člane in društvo želel v prihodnje?

To kar si želijo vsi naši člani, da paraplegije in tetraplegije ne bi bilo več oz. da bi medicinska znanost tako napredovala, da bi znali pozdraviti poškodbe hrbtenjače. Želim si tudi, gospodarsko močno državo Slovenijo, kajti le tako bo lahko delovala tudi socialna politika države (pokojnine, dodatek za tujo pomoč in nego, socialne pomoči...), ki zelo vpliva na standard naših članov. Želim si tudi, da bi sistem sofinanciranja invalidskih organizacij ostal nespremenjen in da se država ne bi polastila sredstev, ki so namenjena za financiranje programov invalidskih organizacij.

Janez hvala. Ni mi žal, da sem si za intervjuvanca izbrala ravno predsednika. Tudi sama sem kaj novega zvedela upam da tudi vi. Janez, verjetno se ne motim, če rečem da si vsi »tvoji« člani želimo, da bi še naprej ostal tako marljiv in predan društvu, saj je konec koncev dobro vodstvo blaginja za vse nas.

Barbara Slaček

Maturantski ples hčerke

akciji ni prispela do »mojega šoferja«, ki jim je sporočil, da je z mano vse v redu.

Štirinajst let tekmovalnega športa, je začelo puščati psihične in fizične posledice, zato sem se leta 2004 po paraolimpijskih igrah v Atenah odločil zapustiti reprezentančne nastope. Slovo je bilo grenko, ker mi ni uspelo izpolniti cilja - olimpijska medalja, ki mi v moji zbirki medalj edina manjka. Vsem, ki imajo najmanjše možnosti za športno rekreativno dejavnost svetujem, da jo pričnejo izvajati takoj, bodisi kot rekreacijo ali tekmovanje.

Zakaj si se pred malo manj kot dvanajstimi leti (toliko časa si že predsednik društva) odločil za predsedniško kandidaturo v našem društvu? Predvsem pa me zanima kakšne spremembe je to »prostovoljno« delo prineslo v tvoje življenje.

Predlog, da bi prevzel vodenje društva je padel že leta 1996. Vendar se mi je to glede na moje aktivnosti zdelo nemogoče in nisem hotel pristati na kandidaturo. Potem pa so določeni dogodki botrovali k vse večjim konfliktom med člani in predsednikom društva, ki me je osebno prosil, da naj sprejem kandidaturo. Leta 2000 sva na občnem zboru v Laškem kandidiral oba. Dobil sem večino glasov in pričel s prvim mandatom. Vedel sem, da me čaka veliko dela. Spet je bila to še dodatna obremenitev za družino. Prvo leto ali dve je še nekako šlo. Bilo je nekaj dodatnega dela, a po letu 2002 se je iz leta v leto pričelo delo samo kopiciti. Društvo je kot

Trening

firma. Kdor ne pozna poslovanja bolj podrobno ne more razumeti koliko dela je potrebno, da takšna firma deluje. Ves svoj prosti čas namenjam za uspešno vodenje društva. Najbolj me je ta angažiranost stala v službi, kjer sem premalo naredil za strokovno izpopolnjevanje na svojem delovnem mestu. V Gorenju v Informatiki sem zaposlen kot višji inženir. Preden sem prevzel vodenje našega društva sem pisal strokovne članke, vodil različne tečaje in bil strokovno res dobro podkovan na svojem področju dela, kar pomeni veliko učenja in raziskovanja tudi izven delovnega časa.

Dvanajst let ni malo. Kako se spominjaš začetkov, še v starih prostorih. Kaj vse se je v tem času spremenilo? V mislih imam birokracijo, pa nove prostore in velike projekte.

Cilji društva se v teh letih niso bistveno spreminjali. Se pa je drastično spremenil način pridobivanja sredstev. Ko sem pričel s predsedovanjem smo napisali dva programa po cca štiri strani. Eden je bil za FIHO eden pa za občine. Tako je ostalo veliko več časa za obiske članov. Dandanes pa na »star« način lahko sredstva pridobimo le še od štirih občin, vsa ostala sofinanciranja pa zahtevajo nenehno spremljanje razpisov za izvajanje projektov, prijavljanje na razpise in izdelava poročil. Za leto 2011 smo naredili kar 30 prijav na različne razpise. Od tega nismo uspeli na petih razpisih. Zadovoljen sem, ker smo uspeli pridobiti nove prostore na res odlični lokaciji, ki omogoča dostop brez ovir in parkiranje, v neposredni bližini pa so trgovine in športni objekti. V društvu smo »pognali« dva velika projekta, Potapljanje ljudi s posebnimi potrebami in projekt Še vedno vozim-vendar ne hodim, ki še vedno živita in sta prepoznavna ne le v Sloveniji ampak tudi daleč izven naših meja. Žal gredo dogodki v to smer, da bo društvo lahko preživelo le, če bo izvajalo projekte, ki bodo za sofinancerje dovolj zanimivi.

Kaj bi zase, za naše-svoje člane in društvo želel v prihodnje?

To kar si želijo vsi naši člani, da paraplegije in tetraplegije ne bi bilo več oz. da bi medicinska znanost tako napredovala, da bi znali pozdraviti poškodbe hrbtenjače. Želim si tudi, gospodarsko močno državo Slovenijo, kajti le tako bo lahko delovala tudi socialna politika države (pokojnine, dodatek za tujo pomoč in nego, socialne pomoči...), ki zelo vpliva na standard naših članov. Želim si tudi, da bi sistem sofinanciranja invalidskih organizacij ostal nespremenjen in da se država ne bi polastila sredstev, ki so namenjena za financiranje programov invalidskih organizacij.

Janez hvala. Ni mi žal, da sem si za intervjuvanca izbrala ravno predsednika. Tudi sama sem kaj novega zvedela upam da tudi vi. Janez, verjetno se ne motim, če rečem da si vsi »tvoji« člani želimo, da bi še naprej ostal tako marljiv in predan društvu, saj je konec koncev dobro vodstvo blaginja za vse nas.

Barbara Slaček

Maturantski ples hčerke

Srečko Vodeb - glasbenik in inovator

Poznate Srečka Vodeba? Ne? To je tisti možakar, naš član, ki nas s svojim igranjem harmonike in klaviatur zabava na srečanjih ob zaključku leta. Ga poznate zdaj? Pred kratkim sem dobila namig, da je Srečko več kot samo dober »muskonter«. Moram priznati, da precej več kot samo glasbenik, pa bom vseeno začela s tem.

Srečko Vodeb

Ti je bila glasba položena v zibelko, kot se rado reče?

Po eni strani mi je bilo položeno v zibelko to, da je oče muzikant in sem imel možnost poslušati domačo glasbo od otroških dni. Oče bi dal vse, da bi jaz igral kakšen inštrument. On igra klarinet, a me ta inštrument ni navdušil, čeprav sem ga rad poslušal. Kot otrok sem zelo rad poslušal tudi trobento, v četrtem razredu pa sem se šel v glasbeno šolo učiti klavirsko harmoniko. Pa saj veste kaj vse drugo me je še zanimalo, tako, da nisem pretirano vadil. Nato sem se le odločil igrati trobento, smola pa ta, da ni bilo v bližini kakšnega mojega vrstnika s harmoniko ali s kakšnim drugim instrumentom, da bi igrali skupaj. Potem sem nekega dne bil slučajno na eni vaški veselici in poslušal dva muzikanta, ki sta se tako zelo mučila, da sem imel

takoj v mislih, če je to to, potem tudi jaz lahko igram harmoniko za druge in ne več samo za sebe.

Poiskal sem enega zelo dobrega harmonikarja in sem hodil na vaje, šele po tem se je pokazal napredek. Tako sem na svoji koži spoznal, da vaja dela mojstra, brez vaje pa nič ni. Tako sva začela z očetom igrati na kakšnih praznovanjih in ugotovila, da bi bil kakšen pevec dobrodošel. Našla sva enega, ki igra kitaro, zraven še poje in nastali smo kar trio ŽUR.

Deli z nami zgodbo o svoji usodi. Kaj je botrovalo, da si ostal na invalidskem vozičku?

Star sem bil sedemnajst let, hodil v rudarsko šolo, doma smo imeli kmetijo. Ker je bilo do avtobusa štiri kilometre in je bilo daleč za hoditi, sem že v prvem letniku dobil motor. Potem sem ta motor prodal, nekaj dodal in kupili smo težjega, to je bila češka Jawa 350. Bilo je tridesetega aprila 1987 zvečer, šel sem na kresovanje, tam je bilo dovolj ljudi in sem se peljal mimo kresa, ceste nisem poznal, kres me je zaslepil, mlad in tudi neizkušen sem zapeljal na enem blagem ovinku naravnost. Bila je velika hitrost, priletel sem v jarek in zelo grdo padel. Ko sem se mislil pobrat mi je postalo toplo v eno nogo, nato v drugo, vstati pa nisem mogel več. Po več urah čakanja je prišel rešilec in me odpeljal v bolnišnico,

kjer sem po zdravljenju izvedel, da bom ostal za vedno na vozičku.

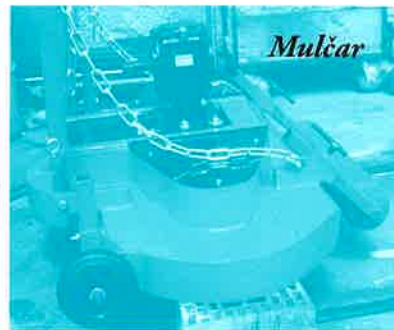
Kaj si delal preden si se poškodoval in kasneje po nastanku invalidnosti?

Si poročen, ustvaril si si lepo družino in topel dom. Če ni skrivnost nam zaupaj tudi o tem kakšen stavek.

Zgoraj sem že omenil, da sem pred nesrečo hodil v rudarsko šolo, po nesreči se je pa vse, ampak čisto vse obrnilo na glavo. Takoj sem vedel, da na kmetiji ne bom mogel več delati, zato sem začel iskati službo. To je bilo na vasi, za človeka na vozičku, zelo težko. Starši so našli eno delo na domu, delodajalka me je pa celo zaposlila in prišel sem do službe in samostojnosti. Ko sem si kupil avto, sem si kupil zraven še svobodo, da je svet postal manjši. Spoznavat sem začel večji krog ljudi, tako sem spoznal tudi žensko, ki je zdaj moja žena. Hrepenela sva, da bi imela nekaj svojega, od mojih staršev sva dobila parcelo in začela graditi hišo. Med tem časom se je rodil sin in čez štiri leta še hčerka. Tako smo postali samostojna, čisto prava družina. Poroka je bila na isti dan, ko smo se uselili v hišo, kakšno veselje je bilo tisti dan bi težko opisal, vsekakor pa se take stvari vtisnejo v spomin za vedno.

Cepilec

Mulčar

Kot sem že rekla sem pred kratkim zvedela, da si inovator. Kaj inovativnega si ustvaril, ali si za to prejel kakšne nagrade? Na katero inovacijo si najbolj ponosen. V kolikšni meri ti je invalidnost v napoto pri tvojem delu?

Ker je bilo pri hiši veliko za postorit, denarja pa vedno premalo sva z ženo veliko naredila sama. Žena je šivilja zato je zraven službe doma še šivala, jaz sem pa delal dosti iz železa. Tako sem delal nekaj časa avto prikolice, saj včasih ni bilo potrebno takih a-testov, važno, da je bila nosilnost in zgled. Enkrat smo dobili drva, ki jih je bilo potrebno razsekati, pa sem nekje na televiziji videl en primitiven sekač na hidravliko in sem naredil podobnega za domače potrebe. Tako sva z ženo za šalo sama razcepila vsa drva. To je videl en daljni sosed in je naročil pri meni tako sekiro, pa je začel sekati od hiše do hiše. Čeprav so se začele pojavljati na sejmu podobne stvari, sem neprenehoma dobival naročila za izdelavo, reklama se je širila od ust do ust, vsaka narejena sekira je bila reklama za drugo.

Ker sem iz vasi, pa po večini doma, so se okoliški kmetje navadili hoditi k meni popravljat orodja in stroje. Zase ne bi rekel da sem inovator, ampak praksa naredi človeka popolnejšega in inovativnega. Ponosen sem na svoje izdelke, kot je cepilec za drva in »mulčar« (drobilec trave).

Zdaj sem ravno naredil en priključek za traktor, ki seka veje, je kot nek nadomestek krožne žage (cirkularke). Ta stroj bo omogočil kmetom hitrejši razrez vej, kar v gozdu, na mestu kjer je bilo drevo posekano. Ta stroj še dodelujem, ampak zanimanje zelo raste. Nagrada za moje delo je v prvi vrsti moje zadovoljstvo,

da je uspelo, nato, da je zadovoljen uporabnik, če pa se zraven še kaj zasluži si ne morem zaželeto več. Res, da mi je invalidnost pri delu v veliko napoto, vendar ko je izdelek gotov na vse pozabiš. Nekomu je rekreacija fitnes, jaz pač z varjenjem in rezanjem železa razgibavam telo in glavo, važno je, da lahko počnem kar mi uspeva.

Mi pa ti želimo še veliko uspešno zvitega in zvarjenega in seveda prodanega železa in mnogo drugih inovativnih izdelkov. Pa seveda obilo užitkov ob glasbi, ki jo tako rad ustvarjaš in deliš z nami.

Barbara Slaček

Prelomno leto za gibanje »Še vedno vozim – vendar ne hodim«

Za pred dobrimi tremi leti začel lokalni projekt »Še vedno vozim – vendar ne hodim«, ki je zaradi narave delovanja prerasel v nacionalno gibanje, je letošnje leto prelomno. Ne le, da smo presegli mejo 10.000 dijakov, ki so prometno varnost in posledice prometnih nesreč spoznavali skozi inovativen, neformalen način mladi – mladim. Svoje sporočilo smo razširili tudi v mednarodno javnost – organizirali smo 1. mednarodno strokovno konferenco ProRoad Safety 2011 na naših tleh.

Osnovno poslanstvo gibanja še naprej ostaja inovativno, neformalno izobraževanje mladih o varnosti v cestnem prometu in posledicah prometnih nesreč. Skozi osebne zgodbe invalidov, ki so zaradi prometne nesreče, v povprečju pri njihovih 22. letih, prikovani na invalidski voziček ali kakorkoli drugače poškodovani, smo doslej predstavili pomen strpne vožnje in upoštevanja prometnih predpisov že 11.768 mladostnikom, s tem pa pozitivno vplivali na njihovo vsakdanjiko. Naša vizija pa je, da prav vsak mladostnik med 15. in 20. letom starosti vsaj enkrat sliši pričevanje sovrstnika, ki je žrtev prometne nesreče, s tem pa spreminjati srca mladih in spodbuditi, da postane varna vožnja vrednota.

ŠE VEDNO VOZIM - VENDAR NE HODIM
INVALIDI ZA VEČJO PROMETNO VARNOST

Pri izobraževanjih velik poudarek dajemo strokovnosti, in sicer skozi konstantno izobraževanje in nadgrajevanje znanja predavateljev (tečaj komunikacije, motivacije in aktivnega dela z mladimi, paraplegiki – trenerji varne vožnje, strokovnjaki s področja prometa, psihologije, mladinskega dela).

Tako smo med šolskimi počitnicami in v začetku letošnjega šolskega leta začeli s sistematičnimi mesečnimi internimi izobraževanji predavateljev v Akademiji »Še vedno vozim – vendar ne hodim« (s tem pa nadaljevali lanskoletna izobraževanja in izpopolnjevanja znanj predavateljev), kjer s strokovnjaki nadgrajujemo obstoječe delavnice in izobražujemo nove predavatelje.

Vpeti pa smo tudi v številna sodelovanja z lokalno, regionalno in nacionalno skupnostjo, kjer sodelujemo na različnih prireditvah in dogodkih (Celjska interdisciplinarna akcijska skupina za varnost v cestnem prometu, Zavod Ypsilon, Fakulteta za gradbeništvo Univerze v Mariboru, ...).

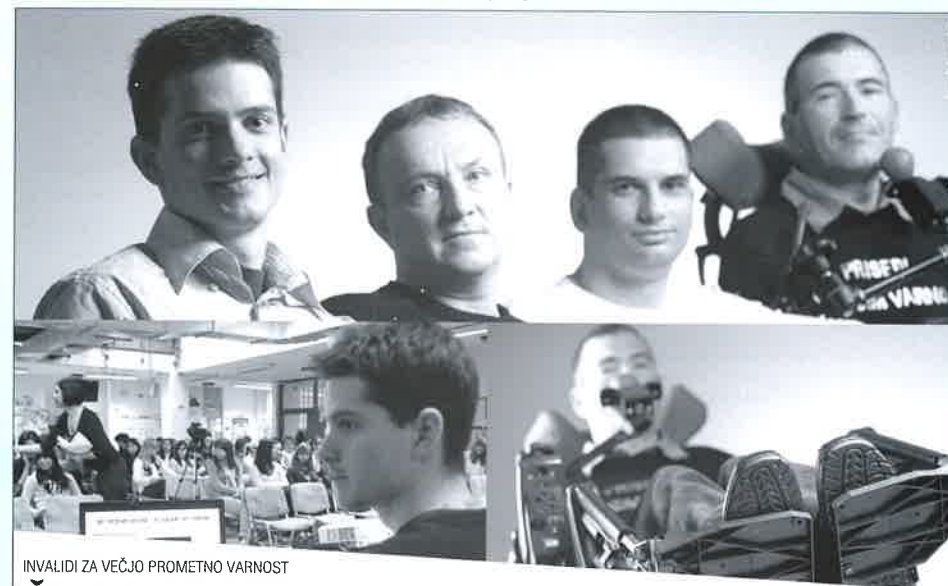
ŠVVVNH - Akademija

V začetku letošnjega leta smo se širši javnosti predstavili skozi **medijsko kampanjo**. Z vodilom krhkosti človeških življenj in hudih posledicah prometnih nesreč smo skozi kampanjo osveščali o pomenu strpne vožnje, doslednega upoštevanja cestnoprometnih predpisov in (vseživljenjskega) izobraževanja o varni vožnji, s tem pa dosegli široko prepoznavnost gibanja tudi v širši javnosti.

Svojih prizadevanj pa nismo predstavili le slovenski javnosti, pač pa smo se predstavili tudi v **mednarodnem okolju – v Bruslju, Skopju in na Vranskem**. Naše poslanstvo in prizadevanja je stroga žirija Evropske komisije spoznala, za pozitivna in ena ključnih, ki pomembno prispevajo k zavedanju pomena prometne varnosti med mladimi, zato nas je nominirala za nagrado **The Excellence in Road Safety Awards** med nevladnimi organizacijami. V začetku februarja 2011 smo tako obiskali zaključno prireditev in podelitev nagrad v Bruslju in se predstavili udeležencem prireditve – pomembnim

evropskim akterjem, ki delujejo na področju varnosti v cestnem prometu.

Ker pa se zavedamo, da je izobraževanje le del integrirane celote, ki prispeva k večji cestnoprometni varnosti na naših cestah, smo v letošnjem letu organizirali **1. mednarodno strokovno konferenco** ozko usmerjeno v področje varnosti v cestnem prometu z naslovom **Volga in pomen diseminacije znanj za zagotavljanje varnosti v cestnem prometu – ProRoad Safety 2011**.

INVALIDI ZA VEČJO PROMETNO VARNOST

ŠE VEDNO VOZIM - VENDAR NE HODIM

Podprite naše gibanje s katerim se zavzemamo, da bi **vsak mladostnik slišal zgodbo sovrstnika**, ki je doživel prometno nesrečo in utrpel hude telesne poškodbe.

S svojimi prizadevanji **spreminjamo zavedanje in srca mladih**. Z njimi delimo **svoje zgodbe**, da bi **prispevali k zmanjšanju števila nesreč na cestah**.

Prispevajte, da bodo klic varnosti slišali vsi mladi!

www.vozim.si

Ponosni nominiranec za The Excellence in Road Safety Awards 2010. (European Road Safety Charter)

Namen konference je bil na drugačen način predstaviti vedno pereče vprašanje varnosti v cestnem prometu. Postavili smo si ključna vprašanja in ključnim javnostim ponudili odgovore v obliki predstavitve izsledkov strokovnih raziskav ter primerov dobrih praks, ki so v Evropskem prostoru signifikantno prispevale k izboljšanju varnosti na cestah. Rezultat konference je

zbornik, kjer je zbranih **22 strokovnih člankov** z opaznanji in predlogov strokovnjakov, kako prispevati k izboljšanju prometne varnosti v Sloveniji in širše.

Vsa našeta prizadevanja so prispevala k temu, da so vodjo gibanja **David Razborška** septembra izvolili v **Odbor za preventivo in vzgojo v cestnem prometu Republike Slovenije**, ki je stalno posvetovalno telo Javne agencije RS za varnost prometa. S tem smo postali še pomembnejši partner in aktivni soustvarjalec slovenske politike varnosti v cestnem prometu.

Ne nazadnje pa smo se zaradi svojega delovanja v prid mladim, njihovim učiteljem in širši javnosti prijavili na razpis za **Slovensko nagrado za družbeno odgovornost Horus 2011**. Naša nesebična prizadevanja, da bi s pomočjo lastnih izkušenj spremenili srca mladih in povečali njihovo zavedanje o pomenu upoštevanja cestnoprometnih predpisov, so žirijo prepričala, saj nas je med zavodi uvrstila med **finaliste**. Morebiti bo tudi nagrada Horus 2011 prišla v naše roke – to pa bo znano na zaključni prireditvi v naslednjem tednu.

Z našimi prizadevanji pa nameravamo nadaljevati tudi v prihodnje, saj si želimo doseči naš cilj, da bo

inovativna predavanja gibanja »**Še vedno vozim – vendar ne hodim**« slišala cela generacija mladih – približno 17.000. Ob tem pa se zahvaljujemo tudi vsem našim sodelavcem, podpornikom, donatorjem in sponzorjem, ki nam pomagajo uresničevati naše plemenito poslanstvo.

ZAVOD
VOZIM

DRUŠTVO PARAPLEGIKOV
JUGOZHODNE ŠTARJERSKE

ŠE VEDNO VOZIM - VENDAR NE HODIM
INVALIDI ZA VEČJO PROMETNO VARNOST

Počitnikovanje v Ankaranu

28. avgust. Teга jutra sem še posebno rad vstal iz postelje, saj je bil to dan odhoda na počitnice v »našo« počitniško hiško ANKARAN. Letos je bilo to drugič. Že lani sem bil nemalo presenečen ob spoznanju koliko truda in stroškov je bilo vloženo v tako odlično zasnovan projekt. Vse priročno in po meri za vse potrebe. Lokacija le nekaj metrov od plaže. Sanitarije nudijo dovolj prostora za manevriranje. Oprema od A-Ž. Klima, notranje in zunanje kurišče, senčnik itd. Vse za pravi dopust. Moja spremljevalca, pomočnika in negovalca ob enem, sta bila prav tako nemalo presenečena nad udobnostjo. Pogrešali smo le še streho z napuščem, ter TV sprejemnik. Toda letos je bilo že tudi to realizirano. Takšnih privilegijev si sam v dani situaciji nebi mogel privoščiti. Vreme je bilo odlično za ta letni čas. Morje plitko in dostopno. Zraven je velik bazen na prostem. V neposredni bližini je tudi pokriti bazen. Skratka, za vse je lepo poskrbljeno, kar nam ostalim članom veliko pomeni in lajša naše

splošne tegobe. Strošek bivanja glede na možno število oseb se mi zdi ugoden. Sedaj se samo še veselim in upam na naslednjo sezono.

Ob tej priložnosti bi se rad najiskreneje ZAHVALIL za ves trud in požrtvovalnost odličnemu voditelju in organizatorju, da vse to imamo, predsedniku Janezu Hudeju. Da je vse kot mora biti, nesebično in čutno poskrbi tudi skrbnik hiške Franc Ivenčnik.

Franc Klinar

Za bestre glave

	6	1			5		7	8
				6	1	5		
	5		7			6	2	
				1		9		
5	9	8		2		1	4	3
		7		8				
	4	5			6		1	
		3	9	5				
6	8		1			7	9	

Izlet v Ankaran

V torek, 4. oktobra je proti večeru zazvonil telefon. Bila je mentorica ročnih del Angelca. Klicala je vse članice ročnih del, katere bi šle naslednji dan, v sredo 5. oktobra zraven na izlet v Ankaran. Tiste, ki smo se za to odločile, smo se zbrale zjutraj pri društvu in tako se je izlet začel.

Pot do Ankarana sicer ni tako dolga, vendar vedno prija kakšen postanek. Tako smo se tudi mi ustavili na Soči, kjer smo tudi odložili eno izmed članic. Nato smo nadaljevali pot proti morju. Čez čas smo spet naredili počitek, tokrat na počivališču Lom. Tam smo popile kavico in nekaj pomalicali, potem pa smo spet nadaljevali pot proti Ankaranu. Na poti do cilja, nas je sonce vedno bolj grelo, me pa smo že nestrpno čakale, kdaj prispemo na cilj. Tako se je lahko čez nekaj časa od nas samo slišalo: »Hura! Prišle smo!« končno smo prispele v Ankaran. Vreme je bilo malo vetrovno, vendar kljub temu lepo, sončno in toplo. Ogledale smo si bivalni vikend, ki je na zelo lepi lokaciji. Je blizu morja, kar pa je pomembno, dostopen je tudi težjim invalidom. V bližini je tudi bazen, trgovina, samopostrežna restavracija in tudi igrala za otroke. Po končanem ogledu smo bile že precej lačne, zato smo šle nekaj pojest. Potem pa je prišel čas, ko je bilo potrebno iti nazaj domov.

Naš izlet se je končal, ko smo pozno popoldne prišle nazaj na društvo v Celje. Bile smo zelo vesele, da smo imele tako lep izlet, saj ni bilo gneče na poti in tudi vreme smo imele lepo tako na poti do Ankarana, kot tudi na poti do doma.

Kristina Ratkovič

Aktivno na obnovitveno rehabilitacijo

Konec septembra je prišel čas, ko smo se že znana ekipa odpravili na rehabilitacijo v Čatež. Prejšnje leto sem slučajno v terminu rehabilitacije spoznal Ivota iz Idrije in Matjaža s primorske. Ker smo se super ujeli, smo se dogovorili, da bi tudi to leto bili podoben termin skupaj na rehabilitaciji. No in konec septembra je nastopil naš 14 oz. 17 dnevni termin; od petka 23.9. do 10.10. Vreme se nam je letos v nasprotju z lanskim, ko smo trepetali pred poplavo, oddolžilo in napoved je bila bolj poletna kot jesenska.

Ker zaradi službenih obveznosti nisem uspel oditi v Čatež, sem ujel ritem šele v soboto dopoldan. Ivo in Matjaž sta že bila nameščena in opravila že tudi prve terapije. Nato sva se jima pridružila še midva z Davidom R. Raztovorili smo svoje handbike in z njimi zasedli prostor v avli pred dvigali v novem delu hotela. Kmalu smo začeli delati plan, na kakšne "ture" se bomo odpravili in koliko kilometrov imamo namen prevoziti. Ker je Ivo šele pred kratkim kupil svoj handbike Shark S, je potreboval še nekaj nastavitev.

Naš urnik je bil tako natrpan, da nam včasih celo ni uspelo izvesti vseh aktivnosti. Časa za počitek skoraj ni bilo. Zjutraj je bilo potrebno ujeti "zgodnji" zajtrk do devete ure... zakaj zgodnji, vam bo kmalu jasno, saj je bila noč kar prekratka za počitek.

Po zajtrku so sledile terapije in vsakodnevno plavanje v bazenu in že je bila ura skoraj dve popoldan. Velikokrat se je zgodilo, da sem prišel na kosilo šele deset minut preden so odnesli hrano, saj je bil urnik "nabit" do konca.

Po kosilu bi naj bil čas za počitek, vendar največkrat tudi tega ni bilo. Običajno je bilo potrebno storiti še kaj za službo, poklicati tega in onega sodelavca, poslati kakšen mail in že je bila ura tri ali pol štiri, ko smo se začeli odpravljat na naš "handbike tur".

V začetku smo šli na turo bolj po ravnem predelu. Od Čateža proti Brežicam in naprej po ravnem predelu proti Bizeljskem.

Bizeljsko

Ivo je nujno potreboval nekaj za osvežitev, saj tudi sam ni pričakoval, da bomo že prvi dan naredili preko dvajset kilometrov, zato smo se ustavili pred gostilno, kjer je kupil plastenko vode. Mlajšim in starejšim smo bili takoj zanimiva atrakcija. Nato smo nadaljevali

pot nazaj proti Čatežu. Naslednji dan sem predlagal "turo" v malo bolj hribovit predel. Iz čateža smo preko nadvoza z AC zavili levo proti vasi Dvorce, tam se cesta začne vzpenjati kar precej v hrib. Sam sem prejšnje leto prevozil to turo vsaj trikrat. Za Davida, ki ima že kar nekaj handbikerskih km za sabo, ta vzpon ni bil prevelik problem, Ivo pa je moral počivati kar nekajkrat. Da ne bi ostal sam, sem mu delal družbo in ker tudi sam nisem imel polno kondicije kot prejšnje leto, mi je tudi pasalo, da sem malo večkrat počival in nabral moči za nadaljevanje. Nadaljevali smo pot preko vasi Cerina do vasi Žejno, kjer smo že vsi bili res precej žejni, saj se klanec kar ni hotel končati. Ivota, ki seveda ni poznal poti, sem vzpodbujal: "ta je zadnji" - hrib namreč. A ko je prevozil tega, se je teren res malo zravnil, nato pa je sledil nov dvig in spet moje vzpodbujanje: "ta je pa res zadnji" Po kakšnih petih podobnih vzpodbujanjih mi že počasi ni več verjel, ampak smo kmalu premagali vzpon. Nato smo se preko Kraške vasi spustili proti Župeči vasi. Ponovno smo prevozili okoli trideset kilometrov in uspeh, ko premagaš naporno strmino in se na števcu nabere kar nekaj kilometrov, poplača trud, ki je bil vložen.

Po napornem kolesarjenju, smo seveda morali poskrbeti za nadoknadeno izgubljeno tekočino. In tudi to je letos potekalo na prav poseben način. V Celju se je namreč odprla trgovinica, kjer imajo mnogo različnih vrst piv – Beer Shop. Tako sem ob odhodu v Čatež priskrbel široko paleto piv iz različnih držav od Angleških, Nemških, Belgijskih, Škotskih, seveda Čeških ter tudi do bivših jugoslovanskih.

Kmalu je bilo že sredi tedna, ko smo se na večerji pogovarjali kako je kdo preživel poletje, kje smo bili na

morju itd. Matjaž je dober smučar z monoski-jem na snegu in že prejšnje leto smo se pogovarjali, da bi bilo zanimivo poskusiti smučanje na vodi. Tako je tema spet nanese na to in če je kdo do sedaj že poskusil. V začetku poletja je David dobil informacije, da imajo opremo za para-wakeboarding na Krku. Zato sem v avgustu, ko sem se vračal z dopusta na Lošinju res šel pogledat tudi na Krk. Vendar je bila takrat glavna sezona in mi žal niso mogli pomagati, da bi poskusil voziti s tem wakeboardom. Rekli pa so, naj jih pokličemo konec septembra, ko ni več takšne gneče... in to je ravno sedaj. "A gremo?!" Takoj je padla ideja, da bi lahko šli čez vikend na Krk poskusit para-wakeboarding. Takoj sem šel v akcijo in najprej napisal mail, če je možno, da pridemo štirje paraplegiki. Ker naslednji dan še ni bilo odgovora, sem jih poklical. Rekli so mi, da se bodo dogovorili in mi sporočijo. Za njih je običajno konec septembra tudi konec sezone in ker je letos vreme bilo nekoliko bolj naklonjeno je sezona še malo trajala. In res, okoli polnoči na debati ob pivu zazvonil telefon in dobim SMS: "Nema problema, možete doći, očekujemo vas tijekom vikenda, oprema spremna." O super, še en razlog več za veselje.

Ker smo vedno aktivni člani skupine "Še vedno vozim, vendar ne hodim" ravno v petek imeli v Celju tudi delavnico akademije, je bila to odlična priložnost, da zraven vzamem še uso potrebno opremo za na morje oz. wakeboarding (kopalke, neopren in hladilno torbo). Seveda ponoven obisk Beer Shopa v Celju nismo spustili. Iz prejšnje zbirke piv smo sedaj vedeli katero je dobro, dodali pa smo nekaj novih še ne poznanih. Tako so na urniku rehabilitacije ostali tudi termini degustiranja piva in s tem spoznavanje tujih dežel.

Za soboto smo se dogovorili, da terapije opravimo v prvih jutranjih urah, nato pa na pot proti Krku. Na Kable-Krku so eni izmed začetnikov wakeboardinga za paraplegike. Pred približno sedmimi leti so k njim prišli tujci z nekakšnimi smučmi, ki pa se niso najbolje

obnesle. Zato so sami posadili to sedalo na navaden wakeboard, poskusili voziti in za paraplegike se je razvil nov šport. Tako para-wakeboarding pravzaprav izvira iz Kable-Krka in se je zelo hitro "prijel" tudi drugje po Evropi in svetu.

Na Krku nas je pričakalo lepo sončno vreme in temperatura skoraj kot poleti. Le voda je bila bolj jesenske temperature 18°C, zato sem hitro skočil v neopren, ki so nam jih posodili. Še čelada za varnost in že sem sedel na rampi v wakeboardu. Ker je bilo to prvič je adrenalin delal svoje. Seveda sem bil teoretično že "zelo dobro podkovan", pregledal sem veliko posnetkov, ki jih na internetu ne manjka. In tam zgleda to dokaj enostavno. Kable-mojster mi je na kratko razložil kako se moram pripraviti, kaj naj pričakujem in če sem vozil že kaj podobnega... npr. monoski na snegu, potem ne bo težav. Na hitro še razloži, da ko po žičnici pripelje mimo nosilec, se nanj priklopi vrvi, katero s trapezom držim močno v rokah in akcija.

Ok, ok, teorija je, volja tudi, vrv v roki, roke napete... no pa dajmo... akcija! Naenkrat se znajdem pod vodo, ampak vrvi še nisem spustil... saj sem mislil, da bi me

moralo povleči na površje in se lepo peljati. Ja vleklo me je, ampak ne na wakeboardu. Seveda sem takoj potem spustil. Prvi poskus je bil "podmornica".

Gremo še enkrat. Tokrat ostanem nad vodo, vendar wakebord pobegne v levo jaz pa v smeri vlečenja vrvi in v vodo. Drugi poskus že boljši.

V tretje bi že moralo uspeli. Gremo! Ja, podobno kot prejšnjič mogoče kakšen meter dlje. Vsakič je bilo potrebno plavati nazaj, tiščati wakeboard, zlesti na rampo in v wakeboard, kar pobere kar nekaj moči, pa še voda je bila komaj 18°C, moje ustnice pa že rahlo modre.

Drugi na vrsti je bil David, ki je že imel malo več teorije in tudi nekaj štartov prakse, ker je med poletjem že prišel na Kable-Krk sprobati zadevo in je bil najbolj izkušen med neizkušeni. Da vidimo njega, glede na njegovo nizko poškodbo, moč v rokah – kondicija iz handbike itd., bi mu moralo uspeli. Prvi poskus: wakeboard levo, David desno. Ko priplava nazaj na rampo mu kable-mojster reče, da naj samo umiri desko, da mu gre dobro in da mu mora uspeli. Drugi poskus (samo mirno): Štart z rampe...zgleda super, pelje se nekaj metrov, deska skače levo, skače desno, nato David spet čof v vodo. Po nekaj podobnih poskusih in vztrajanjih je rezultat znan: podrl je rekord dneva in prevozil nekaj 10 metrov – skoraj do prve skakalnice.

Na pomolu že v polni opremi pripravljen Matjaž. Med nami paraplegiki on invalid z največ delujočimi mišicami, saj lahko hodi s pomočjo bergelj. Poln izkušenj s smučanja na snegu...njemu mora sigurno uspeti. Prvi poskus: 3,2,1 štart: bori se z boardom, ki skače levo, desno in že je v vodi. V naslednjih poskusih mu je kazalo precej dobro, a Davidove dolžine dneva ni dosegel. Končal je približno na razdalji kot jaz. Čeprav zgleda stvar precej enostavna je po nekaj poskusih in plavanju nazaj do rampe precej naporna. Ivo je vse skupaj opazoval in snemal s fotoaparatom s ploščadi. A poskusil raje ni, malo zaradi slabega počutja – prejšnji dan se je boril z začetkom uroinfekta, malo zaradi naših neuspehov.

Dan se je hitro bližal večeru in glede na vzpodbudne besede kable-mojstra, da nam gre precej dobro, smo dobili novo idejo. Kaj če najamemo apartma in ostanemo še en dan na Krku? Jaz sem malo okleval, nato pa sva z Davidom sklenila, da ostanema še en dan. Zelo prijazen lastnik Kable-Krka nama je poiskal primeren apartma in nas do tja tudi pospremil. Po sprehodu ob rivi mesta Krk in slastni pizzi, sta se Ivo in Matjaž odpravila nazaj v Čatež, midva z Davidom pa v najin apartma.

Naslednji dan sva bila ena izmed najbolj zgodnjih gostov na Kable-Krku. Prišla sva okoli enajste ure, polna energije in volje za novo wake-board akcijo. A delovni dan se tam "lagano" zares začne šele okoli dvanajste ure. Itak pa je tam največ Slovencev in kmalu srečaš tudi koga poznanega. Hitro skočim v neopren in že sem na štartu. Danes mora uspeti, sem prepričan. Gremo, štart...in že se peljem nekaj metrov, nakar board v levo jaz pa v drugo smer. Ampak moja včerajšnja dolžina je presežena. Nato ponovim še nekajkrat in več kot nekaj metrov mi ne uspe. Ker sem bolj zmrzljive sorte, vrsto prepustim Davidu.

Prvih nekaj poskusov še ni bilo uspešnih, nato pa mu je uspelo prevoziti razdaljo do prvega zavoja. Vlečnica namreč poteka v krogu med štirimi stebri. In razdalja, da bi plaval nazaj je prevelika, zato so ga šli iskati s čolnom. V naslednjem poskusu mu je šlo še bolje in kmalu je David uspel prevoziti celotno progo. Malo težav je bilo še na zavojih, kjer je parkrat še čofnil v vodo, a se ja kmalu navadil še teh zavojev. Tako je proti koncu dneva že vozil kar nekaj krogov skupaj. Zato je lastnik Kable-Krka rekel, da sedaj ko že obvlada, se mora naučiti še kakšen trik oz. kakšno atrakcijo, da vožnja v krogu ne postane dolgočasna.

Odločitev za naslednje leto je padla, pridemo spet! Povabljeni smo tudi na celotedenski tečaj, ki ga organizirajo usako leto v začetku poletja. Takrat pridejo tudi para-wakeboarderji iz različnih držav, kar pomeni super druženje ob preživljanju wakeboarderskih akcij in atrakcij. Aja pa tudi punce tam so prava atrakcija – wakeboardajo tako, da samo stojiš in gledaš.

Po vrnitvi v Čatež, smo skrbno pregledali vse posnetke, ki jih ni bilo malo, naših wakeboarderskih metrov in preanalizirali napake. Ugotovili smo zakaj nam ni šlo in v čem je trik. Tako smo spet polni novih idej in teorij, ki jih moramo naslednjo sezono preizkusiti.

Pred nami je bil še zadnji teden rehabilitacije, ki se je začel s prepotrebnimi masažami, saj smo skoraj vsi imeli bolečine v mišicah (muskle-fibre), zaradi napornega vikenda. A smo nadaljevali podobno kot prejšnji vikend. Na urniku so še vedno ostajale popoldanske "ture" s handbike-i in večerne degustacije piv. Ena izmed "tur" je bila tudi na grad Mokrice.

Golf igrišče

Na gradu Mokrice

Za zaključek aktivne rehabilitacije pa smo po nasvetu simpatične natarice v Havana pub-u šli še na žur v brežiško diskoteko.

Aktivna rehabilitacija se je zaključila še preden smo se uspeli spočiti, polna zanimivih vtisov, okoli dvesto kilometrov prevoženih "tur" s handbikom in tudi kakšno neprespano nočjo.

Matej Lednik

Med treningi kegljanja včasih pade kakšna šala ali stava

Tako je letos pomladi nanese, da je ob enem takem dogodku Zoran obljubil, da se tokrat ob zaključku sezone kegljanja zberemo pri njem doma. Takoj smo določili datum ter povabili še nekaj prijateljev.

Glede na to, da je Zoran kamorkoli že gremo zadolžen za žar, smo vedeli, da ne bomo lačni. Tokrat nas je presenetil z odlično pripravljeno kotlovino. Prav tako niso manjkali obvezni čevapčiči. Da pa smo se še malo posladkali, je poskrbela Zoranova mama, ki nam je pripravila odlično potico. Samo pijača je postajala vedno bolj topla namesto mrzla. Šele zvečer smo ugotovili, da je kriv hladilnik, ki ni bil priklopljen na elektriko. Zoran ga je pač izklopil, ko je pripravljaval narezek in je vklopil mesoreznicco.

Zoki v imenu vseh udeležencev, bilo je super, hvala in upam, da se vidimo tudi prihodnje leto. Glede na letošnjo količino hrane, bomo verjetno morali podvojiti število udeležencev. Ker vemo da rad preizkušaš nove jedi, bomo naslednje leto verjetno jedli tudi kakšno novo specialiteto?!

Aleš Povše

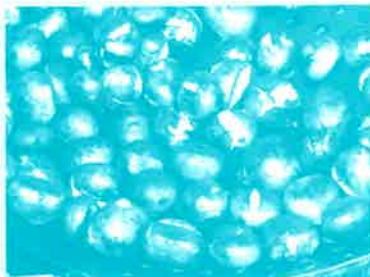

Kostanjev piknik pri Marjanu

Je postal že tradicionalen. Žal se ga nekateri zaradi različnih obveznosti tokrat niso mogli udeležiti. Smo pa imeli letos nenavadno toplo vreme. Namesto bund in skrivanja pred vetrom v garaži, smo se tokrat večji del dneva skrivali pred toplimi sončnimi žarki. Temperature so bile kljub začetku oktobra poletne. Poleg kostanja, ki je bil v dveh okusih (kostanj iz zamrzovalne skrinje ima namreč drugačen okus), smo uživali tudi v domačih pizzah na sto načinov izpod rok Marjanovega sina. H kostanju gre seveda tudi domači mošt. Marjan je do vrha napolnil rezervoar svojega štirikolesnika, ki je bil na voljo vsem adrenalinskim navdušencem.

Marjan, zglejda da imaš odlične zveze tam zgoraj, tako da že sedaj za naslednje leto naroči takšno vreme kot je bilo letos. Kostanj in ostale poslastice, pa naj ostanejo takšne kot so bile. Hvala, upam, da se vidimo tudi prihodnje leto.

Aleš Povše

Čestitka ob rojstvu

Mamici Barbari v veselje in atiju Davidu v ponos pokukal je na svet brez zobkov in bos...

Vesel dogodek 26. aprila ob 22.30 uri se je zgodil, ko 2840 g težak in 48 cm velik Žiga se je rodil.

Iz pleničk se zdaj smehlja, nekaj čisto majhnega.

Nedolžno zre v oči,

k mamici, atiju v naročje si želi.

Zdaj, ko mamica in očka sta postala, okrog ne bosta več ga "srala",

ne bosta rabila več budilke,

ker vajin sinko krepil si bo glasilke.

Otroški jok in smeh po hiši bo donel, kako človek pri vsem tem' ne bi bil vesel...

Zato Barbara in David - iz srca čestitamo, in veselja, zdravja vsem želimo!

Obisk živalskega vrta v Zagrebu

Že več kot polovica leta je bilo za nami in ker tetraplegiki še nismo bili na izletu je bilo potrebno narediti plan česa si še nismo ogledali, kar je nam dostopno. Po skupnem dogovoru smo se odločili, da obiščemo živalski vrt v Zagrebu.

Ob ogledu fotografij iz prejšnjih izletov v Minimundosu in Lipice sta si naše družbe zaželela Slavko Mikec in Marjan Romih. Dogovorili smo se, da živalski vrt obiščemo v ponedeljek 15. avgusta, ker je bila vremenska napoved obetavna. Po dveh urah prijetne vožnje smo prispeli pred živalski vrt, kjer smo se okrepčali s sendviči in vodo in se odpravili na ogled.

Živalski vrt leži v parku Maksimir in je odprt že od leta 1925. Njegova velikost je 7 ha skupaj z jezerom, 5.5 ha je pa kopnega dela. Vstopnine za invalide in spremljevalce ni, za otroke od 7 do 14 leta je 20 hrk, za odrasle pa 30 hrk. Poti po živalskem vrtu so asfaltirane in z vozički lepo prevozne. Težje dostopne so stavbe s plazilci, kjer so po dve stopnici, tudi opice so se skrivale v notranjih prostorih, da jih nismo videli. Veliko živali

- tigri, medvedi in tjulnji so pa počivali v svojih sencah zaradi hude vročine. Lahko smo si ogledali zelo veliko ptic, papig več vrst, velikega nilskega konja, zebre so nas opazovale kar iz svoje hiše, kamele so poležavale, želve se hladile ob vodi, noji pa so čepeli pod drevesi in se hladili. Bilo pa je še veliko drugih zanimivih domačih živali. Ena od zanimivosti je tudi drevo na prvem otočku, ki naj bi bilo najvišje v svoji vrsti na Hrvaškem. V višino meri 34 m, obseg pa meri 5,75 m. Poleg domačih dreves si v živalskem vrtu lahko ogledamo eksotična drevesa iz Azije in S. Amerike.

Po treh urah ogleda živali, smo vidno utrujeni obsedeli v restavraciji, kjer smo se ohladili ob pivu in limonadi. Morali smo si nabrati moči za pot domov, saj nas je čakalo približno še dve uri vožnje. Hvala Dominiku, ki si je vzela čas, da nas je varno pripeljal tja in nazaj in ga naprošamo še za drugič.

Gregor Janežič

Celjani prvi v kuhanju golaža

Naša ekipa se je na povabilo Društva paraplegikov Severne Štajerske udeležila tradicionalne Golažijade, ki jo organizirajo že od leta 1999 in v konkurenci osmih ekip, pod vodstvom glavnega kuharja Zokija, osvojila prvo mesto.

V Paracentru v Oseku pri Sveti Trojici so se v kuharskih večernah pomerile dve ekipi iz DP ljubljanske pokrajine, dve iz DP severne Štajerske, po ena pa iz DP Dolenjske Bele krajine in Posavja, DP Prekmurja in Prlekije in DP Jugozahodne Štajerske.

Kadar je dan poln samih nepozabnih dogodkov, ga pač ne moremo pozabiti. Ne vem česa smo se bolj razveseli tisto lepo soboto, ko je jesen že trkala na vrata ali se je hotela s toplim vremenom oddolžiti za hladno poletje ali samega Paracentra, ki se je kopal v vročem soncu ali odlične lokacije, dobre družbe ali dobrega igranja mlade harmonikarice, mogoče pa zmage.

...lupimo in režemo, ribamo, sekljamo...

Potem, ko je predsednik Društva paraplegikov Severne štajerske, **Alfred Lasetzky** razdelil meso za kuhanje, so ob napovedanem pričetku tekmovanja pogledi že zahajali k sosednjemu kotlu in pridobivali prve informacije o tem kakšne skrivnosti bodo ostale ekipe uporabile, da bodo skuhale najboljši golaž. V trenutku je zadišalo po čebuli. Nekateri so imeli že zmlato, naša ekipa v sestavi, Zoran, Slavko, Franci, Janez, Marina in Milica pa se je kuhanja golaža lotila povsem od začetka. Vsi smo hiteli lupiti in sekljati čebulo. Iz kotlov se je že pričelo kaditi, omamne vonjave so preplavile okolico in ekipe so mrzlično iskale najprimernejše sestavine in njihove količine. Idej kuharjem in ekipam ni manjkalo, improvizacij je bilo več. Nekateri so poskušali s čilijem, drugi s tabaskom, tretji s svežo rdečo papriko, za izboljšanje okusa so poskušali tudi s tartufi in teranom. Posamezne izdelke sta ocenjevala gosta, župan Svete Trojice **Darko Fras** in župan Hoče Slivnica **Jože Merkuš**, ki sta dejala, da sta imela pri ocenjevanju zelo težko delo, saj so vsi pripravljene golaži bili izvrstni, a sta v končno uvrstitev uvrstila klasično skuhane golaže, pri katerih sta ocenjevala, gostoto, barvo in okus. Po temeljitem poskušanju sta le določila, da je najboljši golaž skuhala naša ekipa DP jugozahodne Štajerske, druga je bila druga ekipa DP ljubljanske pokrajine, tretja pa ekipa DP Dolenjske, Bele krajine in Posavja.

Druge ekipe so vse osvojile četrto mesto. Veselje naše ekipe je bilo ob razglasitvi rezultatov nepopisno, vriskali smo od veselja in naredili pravo tekmovalno vzdušje. Tekmovanje, srečanje in druženje je popestrila harmonikarica **Spela Pokeržnik**.

V Paracentru so odkrili tudi lepo leseno skulpturo in razglasili rezultate ribiškega tekmovanja.

Zahvaljujemo se kolegom iz Maribora za povabilo in pogostitev.

Janez Hudej

ZAHVALA

Zvezi paraplegikov Slovenije in Društvu paraplegikov Jugozahodne Štajerske se iskreno zahvaljujem za izkazano socialno pomoč, ki je bila v dani situaciji zelo dobrodošla.

Pesjak Dominik

ZAHVALA

Društvu JZ Štajerske se zahvaljujem za posluš, razumevanje in zelo hitro izkazano pomoč.

Simona Vovk

ZAHVALA

Svojci Slavka Mikca so se ob njegovi smrti odrekli sožalnemu cvetju in svečam v korist našega društva. Za to plemenito gesto v težkih trenutkih se jim iskreno zahvaljujemo in jim izrekamo iskreno sožalje.

Društvo paraplegikov Jugozahodne Štajerske

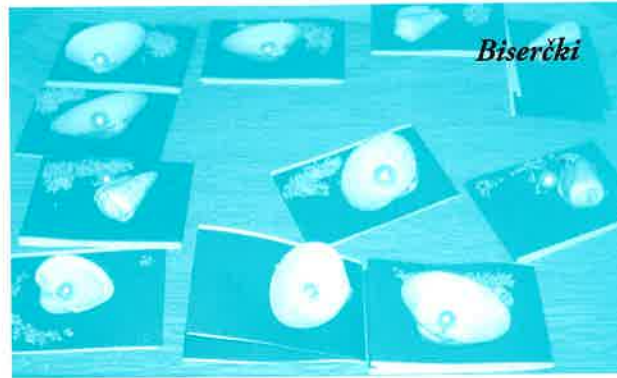
Jaz sem ta biser našel kar v sebi

...je tradicionalni projekt ustvarjalnosti invalidov, ki ga izvaja društvo animatorjev NORMA 7 iz Brja pri Ajdovščini. Že nekaj časa nastajajo literarno-likovne delavnice pri njih in drugod v Sloveniji.

Tokrat smo z njihovo pomočjo na čudovit sončen dan 26. maja v društvenih prostorih in prostorih Mercator centra tudi mi organizirali prvič literarno-likovno srečanje v okviru tega projekta. Tudi s pomočjo Mestne občine Celje in Mercator centra. Priznam, da me je bilo ob organiziranju tega srečanja kar malo strah kako bo uspelo. A strah je bil odveč. S pomočjo društva, predusem naše ženske sekcije, Dominika, Slavice, Milice in Francija ter seveda predsednika društva se je lepo sončno jutro razvilo v prijeten in ustvarjalen dan. Prišli so naši slikarji, nekateri ustvarjajo z usti, prijatelji iz ostalih društev, neumorna Vlasta Rebek Dolenc - predsednica društva NORMA 7 in z njo Majda Birsa, pa še kdo.

Literarni del

Biserčki

Ko smo bili vsi zbrani, vmes so prišli tudi predstavnik občine Rogaška Slatina in Društva invalidov Rogaška Slatina, je predsednik društva pozdravil navzoče in nam zaželel lep ustvarjalen dan. Na mizi so bile prve sočne češnje iz Brja, vsepovsod so nastajale čudovite slike naših slikarjev Željka, Branka, Zorana, Borisa, Jožice in Polone. Vmes je v Mercator centru nastajala razstava njihovih del, ki je bila odprta do srede junija. Naše ženske so pokazale kaj nastaja pod njihovimi spretnimi rokami, v prostorih društva smo organizirali tudi razstavo njihovih ročnih del.

Tudi literati nismo sedeli križem rok. Prebirali smo svoje pesmi, se potopili v »aleksandrinke«, žene s Primorske, ki so nekoč zaradi težkega življenja hodile v Egipt kot dovilje in služkinje, da je družina lažje preživela. Vmes smo malo poklepetali med seboj, se okrepčali, lep dan pa proti večeru zaključili s kulturnim programom literatov. Ob prijetni glasbi smo sodelovale Ljubica, Darinka, Vlasta, Majda in jaz. Negotovost ob prvi organizaciji sta zamenjala veselje

srečanja s starimi in novimi prijatelji, prijetno druženje in tisti iskreni: »Se vidimo naslednje leto«. Zame je bil to še eden od »bombončkov« v mojem življenju. V teh težkih časih nam vztrajnosti in upanja ter ustvarjanje in realiziranje naše domišljije na teh področjih ne more nihče vzeti.

Prikaz slikanja z usti v Mercator centru

In kot je napisala Svetlana Makarovič:

*Včasih je srce prepolno,
da bi usta govorila –
kaj če bi namesto tebe
se pesmica oglasila?*

Kitak Gordana

Literarni maraton v Ajdovščini

Ne, ni bilo še letos konec naših ustvarjalnih srečanj. 23. septembra smo se z društvenim kombijem zopet odpeljali proti Primorski, v Ajdovščino. Tam se je v dvorani Prve slovenske vlade odvijal tradicionalni literarni maraton pod okriljem društva animatorjev NORMA 7.

Zopet nas je spremljal čudovit sončen dan, tudi burja nam je prizanesla in po martinčkanju pred dvorano smo nato poslušali prozo in poezijo ter uprizoritve starih časov raznih ustvarjalcev iz vse Slovenije. Vmes smo v premorih občudovali razstavo naših slikarjev v avli stavbe, se okrepčali in pokramljali s starimi prijatelji. Vedno pa se najdejo tudi novi. Oder so obiskali tudi učenci osnovne šole. Res je bilo zanimivo in niti najmanj ni bilo dolgočasno sedeti v dvorani in poslušati hudomušne, prisrčne in iskrene pripovedovalce. Nekatero osebnih izpovedi, tako ali drugače povedane, so nas kar ganile.

Težko je v teh časih odpreti svoje srce, a tukaj ni bilo težko, ker smo se čutili vsi enaki, izpovedi na svojstven način pa so lahko olajšale marsikatero dušo in hkrati smo lahko odložili vsaj za hip breme preteklosti.

Lep dan je prehajal v sončen večer ko smo morali domov, kajti nas je čakala najdaljša pot. Kljub utrujenosti smo se vrnili napolnjeni s pozitivno energijo tega dne.

**Srečen sem, ker imam razlog za to.
Poln sem luči, energije, še preden
lahko nebo pozdravi luno.**

Hafis, perzijski pesnik

Kitak Gordana

Razstava v galeriji Branka in Marje Rupnik, v domači hiši na Ljubnem

Dan je bil deževen in nič kaj prijazen, ko sva se odpravila na Ljubno. Z zadovoljstvom sva se udeležila otvoritve slikarske razstave Branka Rupnika, v prostorih domače hiše. Brankove slike so pričarale sonce, še več, prijetna toplina domačnosti se je širila med slikami in obiskovalci. Vesela sva bila, da sva tudi midva med njimi. Vse čestitke Branku in vse dobro njemu in njegovim bližnjim!

Irena in Leo

Veselo na razstavi...

Likovna delavnica Zveze paraplegikov Slovenije

Branko nam je poslal prav prijetno vabilo, napisal je: »pridite k nam, malo bomo slikali, malo se bomo družili« in res je bilo tako. Pod budnim očesom naših mentorjev: Terezije Bastel, Rassa Causeviga in Jožeta Potokarja - Cvrča so nastajala prav zanimiva dela. Kar se pa druženja tiče, dobre volje res ni manjkalo. Naš gostitelj Branko in njegovi prijatelji so res poskerbeli za čisto vse. Hrana, pijača, prijetna glasba, res nam nič ni manjkalo. Sama že dolgo spremljam ustvarjalne dosežke invalidov in vedno znova sem presenečena nad rezultati in dosežki teh čudovitih ljudi. Preživeti dan v vaši družbi si štejem prav v posebno čast in vesela sem, da sem spoznala nove prijatelje.

Sončno, toplo, lepo...
ravno pravi dan za prijetno druženje

Na delavnici so sodelovali predstavniki Zveze paraplegikov Slovenije: Benjamin Žnidaršič, Boris Šter, Branko Rupnik, Dragica Čadež, Dragica Sušanj, Franc Ekart, Jože Vodusek, Jožica Ameršek, Martina Pavlovič, Miran Jernejšek, Polona Kresal Bizaj, Radovan Gros, Željko Vertelj in Ana Šter. Delavnici smo se z veseljem pridružili tudi člani likovnega društva Gal Rečica: Magda Posedel, Erna Čopar, Marija Štiglic in Irena Kočevar. Spremljevalci: Anica Radej, Emil Škrbec, Irena Ekart, Ivanka Jernejšek, Janja Potokar, mama Jožeta Voduška, spremljevalka Polone, Leo Kočevar in njegov kuža Ajax. Za jedačo so poskrbeli: Hotel Planinka, Gostišče Prodnik, Društvo kmečkih žena Komen iz Ljubnega, Za pijačo pa je poskrbelo Društvo paraplegikov Jugozahodne Štajerske.

Branko hvala in na ponovno snidenje!

Irena in Leo

...eni so se raje skrili v senci...

Zvončnice na obisku pri članicah DPJZŠ

Če imaš ob sebi prijatelja, nobena pot ni predolga, ni pretežka, še trnje ne bode in sonce sije vse dni v letu. Tkanje prijateljstva je kot rast drevesa, ki nam daje zavetje.

V Medobčinskem društvu delovnih invalidov (MDDI) Celje se trudimo, da vsak dan tkemo med člani prijateljske vezi. Spoznavanje novih prijateljev pa je nekaj najlepšega.

Vesela in ponosna sem, da sem imela priložnost spoznati nekaj članov društva DPJZŠ iz Celja. Svoje prostore imajo pri Mercator centru v Celju, kamor so me že večkrat povabili. Takrat sem imela čast spoznati predsednika, nekaj članov, Barbaro in njenega sinka Žiga. Žiga se je pridno igral in čeblljal v vozičku, mi pa smo se pogovarjali, kako in na kakšen način bi najlažje rešili težavo, ki jo ima naš skupen član. Beseda je tekla tudi o dejavnostih, ki potekajo v obeh društvih.

V obeh društvih potekajo različne delavnice, med drugimi tudi delavnice ročnih del. Vesela sem bila Barbarinega povabila, ki je predlagala, da izvedemo skupne delavnice, v katerih se spoznavamo in izmenjamo znanje in izkušnje. Zvončnice smo se vabilu z veseljem odzvale. Po uvodnem pozdravu je pogovor med nami stekel, kot da smo že stari znanci. Članice DPJZŠ so izdelovale voščilnice, ena članica pa je vezla namizni prt. Ženske smo si svoje izdelke pokazale in pogovor je stekel o življenjskih izkušnjah in o življenju nasploh, ki nas je dodobra preizkusilo. Lahko bi rekla, da je bila to učna delavnica, saj so nam kolegice pokazale, kako izdelujejo in oblikujejo voščilnice, hkrati so nam predstavile še druga ročna dela, ki jih rade delajo. Potarnale so, da jim včasih kar zmanjka časa za izdelovanje, saj se imajo vedno veliko kaj za

Zvončnice na obisku

pogovoriti in veliko smo se pogovorile tudi me. Časa nam je zmanjkalo, saj so tri ure minile prehitro. Obljubile smo si, da se kaj kmalu srečamo v naših prostorih.

Hvala za čudovito preživet popoldan, hvala za toplino in vse pozitivne izkušnje, ki ste jih delili to popoldne z nami. Da se na ta način tkejo prijateljske vezi, je dokaz na naših nasmejanih obrazih, saj smo se polne novih izkušenj, novih poznanstev in prijateljstev odpravile domov.

Res je, da tkanje prijateljstva ni moč ovrednotiti z merskimi enotami, saj je prijateljstvo vredno več kot zlato. Ni ga moč kupiti, moč ga je le širiti. Mi smo odločeni, da bomo take vezi tkali še naprej.

Torej velja rek ...

Ne hodi pred menoj, morda ti ne bom sledil.

Ne hodi za menoj, morda ne bom vodil.

Hodi ob meni in bodi moj prijatelj.

Veselim se srečanja z vami, spoštovane članice Društva paraplegikov JZ Štajerske. Vse dobro in še veliko lepih izdelkov ter prijetnih skupnih uric.

Dragica Mirnik
Predsednica MDDI Celje

Atletska tekmovanja v letu 2011

Leto 2011 je najbolj zaznamovalo svetovno prvenstvo v atletiki za invalide, ki je bilo v daljni Novi Zelandiji od 21.01.2011 do 31.01.2011. Iz našega društva sta se tekmovanja udeležila Jože Flere in Henrik Plank. Oba sta se domov vrnila s srebrno medaljo. Jože jo je prejel za met diska v skupini F51, ki je bil dolg 10,23m. Heno pa je osvojil medaljo v metu kopja, ki je bil dolg 17,23m in bil zelo blizu zlate medalje.

Na tekmovanju so sodelovali tudi Tatjana Majcen-Ljubič, ki je bila druga v suvanju krogle in tretja v metu diska ter Tanja Cerkvenik, ki je bila šesta v metu kopja.

Naši atleti reprezentanti so tekmovali tudi na mednarodnem tekmovanju v Bosni in Hercegovini v Sarajevu, na Hrvaškem v Puli, v Italiji v Padovi in na Češkem v Olomoucu. Iz vseh teh tekmovanj so naši tekmovalci prinesli obilo medalj in priznanj.

Letošnje leto je Zveza paraplegikov Slovenije že 16. leto zapored organizirala ekipno tekmovanje v atletiki. Na štirih tekmah je sodelovalo sedem ekip. DP Jugozahodne Štajerske, DP Koroške, DP ljubljanske pokrajine,

DP Dolenjske, Bele Krajine in Posavja, DP Prekmurja in Prlekije, DP severne Štajerske, DP Istre in Krasa, DP Severne primorske.

Tekmovanje je potekalo v osmih disciplinah: krogla, kopje, disk, kij, 100m, 200m, 400m in 800m. Posamezni tekmovalci se sicer lahko tekmovali v več disciplinah, vendar pa sta se v končnem rezultatu ekipi šteli največ dve, ki sta bili najbolj optimalni za končni seštevek točk.

Naša ekipa tekmovalcev je v atletiki osvojila že štirinajsti naslov državnega prvaka v ekipnem tekmovanju v atletiki za paraplegike, in osvojila tudi prehodni pokal, ker je bila v tem tekmovanju tri leta zapored najboljša.

Mednarodni paraolimpijski komite je to leto spremenil sistem točkovanja rezultatov, kar je med tekmovalci povzročilo nekaj negodovanja, zato ker je sama formula za izračun točk zelo progresivna. Slab rezultat kaznuje z dodelitvijo malega števila točk, dober rezultat pa nagraduje. Primer: skupina F54 dobi za 10m dolg met diska samo 113,6 točke, za met dolg 20m pa 630 točk in za met dolg 30m 999 točk.

Končna uvrstitev ekip:

Zap.	Ekipa	ET1-KP	ET2-MB	ET3-CE	ET4-NM	Skupaj	Razlika
1	DP JUGOZAHODNE ŠTAJERSKE	5.214,88	5.570,67	5.705,40	5.491,15	21.982,10	0,00
2	DP KOROŠKE	3.227,85	4.183,62	4.174,92	4.245,32	15.831,71	6.150,39
3	DP LJUBLJANSKE POKRAJINE	3.997,22	4.299,15	3.127,63	3.959,62	15.383,62	6.598,48
4	DP DOLENJSKE, BELE KRAJINE IN POSAVJA	2.962,01		2.519,64	2.935,29	8.416,94	13.565,16
5	DP PREKMURJA IN PRLEKIJE	1.050,78	1.125,33	1.346,93	1.244,58	4.767,62	17.214,48
6	DP SEVERNE ŠTAJERSKE		2.767,82	1.908,20		4.676,02	17.306,08
7	DP GORICA-KOPER	589,14		939,85		1.528,99	20.453,11

Ekipni državni prvaki

Spremenila so se tudi pravila glede uporabe drog (štang) za držanje in naslonov, ki so jih tekmovalci prvotno montirali na metalne stole z namenom, da so se pri metu lahko ustrezno stabilizirali in tako dosegali boljše rezultate. Drogovi in naslonjala so bili iz navadnega železa in neelastični. Pozneje, predvsem po letu 2000 pa so dobivali vlogo pomočnika pri povečevanju osebne moči športnika na podlagi efekta vzmeti, ker so bili izdelani iz zelo elastičnih materialov.

Tekmovalci so iz tekmovalnih stolov pričeli izdelovati prave katapulte in dosegali predvsem v suvanju krogle in metu kopja nadpovprečne rezultate.

Letos so temu naredili konec in pravilo govori, da morajo biti drogovi, ročaji, naslonjala fiksna in ne povečujejo fizične sposobnosti tekmovalcev. Žal pravilo zamuja najmanj deset let in je med tekmovalci naredilo ogromno zmede, ker morajo eno leto pred paraolimpijskimi igrami spreminjati tehniko metov.

Letošnji že 42. Memorial Bojana Hrovatina v atletiki, ki je štel tudi za državno prvenstvo, je potekal v Slovenj Gradcu. Poleg paraplegikov in tetraplegikov so se ga tokrat udeležili tudi slepi in slabovidni tekmovalci. V čudovitem vremenu je bilo doseženih veliko dobrih rezultatov. Izkazali so se tudi tekmovalci našega društva, saj so osvojili celo kopico medalj. Prejeli so tudi pokal za zmago v ekipnem tekmovalstvu.

Iz našega društva se je tekmovalnja udeležilo 11 tekmovalcev, ki so osvojili štiri prva mesta, dve drugi mesti, dve tretji mesti in eno četrto mesto.

Janez Hudej

Utrinki iz Nove Zelandije

Fotografije je prispeval Henrik Plank iz svetovnega prvenstva v atletiki za invalide, kejer je osvojil srebrno medaljo. Prav tako je srebrno medaljo tam osvojil Jože Flere. Društvo obema čestita za izjemen dosežek!

Odprto prvenstvo in 8. Športne igre v Sarajevu

Sarajevo je od 3. do 5. junija 2011 v organizaciji Društva paraplegikov in obolelih za otroško paralizo gostilo odprto prvenstvo in osme športne igre. Tekmovanje paraplegikov in tetraplegikov ter obolelih za otroško paralizo je potekalo v naslednjih disciplinah: tekaške discipline 100, 200 in 400 m (vožnje z navadnimi vozički), metalne discipline (met kopja, diska in suvanje krogle) in ekipno šahovsko. Iz Slovenije smo na igrah nastopili: trije atleti (Janez Hudej, Zoran Struclin, Štefan Glavan) in trije šahisti (Franc Pinter, Adam Dmitrovič in Marko Trogar).

Slovenski predstavniki

Molčeči spomeniki groze so nas pri vožnji od Slavonskega Broda proti Sarajevu opominjali, da je tam nedolgo nazaj vibrala krvava vojna. Mimo nas so švigale, nekoč razkošne hiše, danes pa ruševine, ki so jih podirale in požigale tankovske mine. Bolj ko smo se bližali Sarajevu manj je bilo sledi vojne vihre in samo še luknje v fasadah hiš so dale vedeti, da so tam bili hudi časi, ko so ljudem nad glavami švigale krogle, tu in tam pa se je iz tišine slišal krik osamljenega sprehajalca, ki ga je za vedno pokončala krogla ostrostrelca.

Danes glavno mesto Bosne in Hercegovine, ki se je štiri leta moralo braniti pred obleganjem, počasi celi rane in poskuša ujeti utrip, ki ga je mesto imelo v času rajnke Jugoslavije.

Sarajevo, ki je kakor zgodovinska knjiga s slikami, so zgradili Otomanski turki leta 1461, leta 1878 je prišlo pod Avtro-Ogorsko monarhijo. Kultura skupnega življenja pa traja v okolici Sarajeva že od prazgodovine, antičnega in srednjega obdobja. Nikjer v Evropi ne obstaja tako bogata in različna naravna, zgodovinska in kulturna dediščina, s številnimi zgodovinsko-kulturnimi spomeniki, a istočasno z atraktivnimi turističnimi lokacijami.

Nihče vam ne bo verjel, da ste bili v Sarajevu, če ne boste obiskali najstarejše evropske tržnice, Baščaršije, ter tam naročili porcijo bosanskih čevapčičev.

Baščaršija

Kompletna ekipa Slovencev se je zato zvečer, po končani prijavi ekip za šah in klasifikaciji tekmovalcev za atletiko, namesto na večerjo odpravila proti staremu mestnemu jedru. Zelo smo se namučili, ko smo si z invalidskimi vozički utirali pot skozi ulice osrednjega trga, pokrite s starimi kamnitimi kockami, ki so jih ravno v času našega obiska popravljali. Veliko malih prodajaln, obrtne delavnice z baker mojstri, džamije in turisti ter vonj po čevapčičih in burekih dajejo trgu svojo značilno podobo. Trgovinice s spominki so nas prepričale, da vzamemo kakšno malenkost za spomin

na prvi obisk tega kraja. Že takoj na začetku je iz lokala pridrvel mojster, ki je opazil, da gledam zaprašeno izložbo, in mi hotel prodati džezvo za kuhanje »BOSANSKE« kave za 30 EUR, ker da edino on dela take, ki so ročno izdelane. Po nekaj minutnem »barantanju« nisva našla skupne cene, zato si je gospod pomagal z vizitko iz katere je razvidno, da ima v lasti svetovni rekord v izdelavi največje džezve na svetu. Zadovoljen, da imam v vrečki dve džezvi za isti denar, se odpravimo v »čevapdžinico«, kjer smo si naročili čevapčiče s kajmakom in čebulico v lepinji. Bilo je odlično, nekaterim se je hrana zatikala, ker je niso mogli zalivati s pivom, saj je tu pripadal le jogurt oz. kislo mleko, a smo se tolažili s tem, da tako ne smemo piti alkohola, ker smo šli na tekmovanje.

Že v temi smo se vrnili nazaj na Ilidžo, kjer smo dva večera prespali v hotelu Hollywood.

Obhajali so me mešani občutki, ko smo drugi dan zjutraj na olimpijskem stadionu Asim Ferhatovića na Koševu, kjer so leta 1984 prižgali olimpijski ogenj 14. zimskih iger v vrsti poslušali otvoritveni ceremonij. V mojem spominu je otvoritev zimskih olimpijskih iger še živ, spomnil sem se mimohoda slovenskih tekmovalcev, zato sem se počutil počaščenega, da sem na tem stadionu lahko tekmoval tudi sam. Atleti smo s tekmovanjem opravili takoj po otvoritvi iger, šahisti pa so se na črno bela polja zapodili po kosilu. Prosto popoldne sva z Zoranom izkoristila za obisk Vrele Bosne, kraja kjer izvira reka Bosna. Pot, dolga cca. 5km, naju je vodila skozi park po veliki aleji od Iliđe. Za Zokija je bil to pravi podvig, ker tako dolge poti ni še nikoli prevozil, na dolgi poti sem se namučil tudi sam. Čeprav je med potjo padla kakšna krepka, ker poti ni in ni bilo konec in so mimo naju vozili fjakjerji, ki vozijo na izvir in nazaj turiste, midva pa poganjala usak svoj voziček.

Greva z vprego ali peš?

Trud je bil več kot poplačan. Čudoviti park z nešteti izviri, ki se stekajo v več manjših in večjih jezerc ter potke in mostički, ki povezujejo jezerca, so prava paša za oči. Kar gledala sva in se premikala od enega izvira do drugega. Eden je bil lepši od drugega, ko je pritekel izpod hriba, se igrivo sprehodil preko kamenčkov, se zapodil v jezerce in iz njega v začetek reke Bosne. Na zemljo je že pričel pritiskati mrak, ko sva se med zadnjimi odpravila nazaj proti hotelu, kjer so svoje delo opravili tudi šahisti.

Za konec še rezultati: Janez Hudej – tri zlate kolajne v metalnih disciplinah. Štefan Glavan – dve srebrni in ena bronasta kolajna v hitrostnih vožnjah. Zoran Štruclin – najboljši rezultat je imel v suvanju krogle. Za malenkost je zgrešil kolajno. Šahisti so se pomerili v ekipnem tekmovanju, osvojili so peto mesto.

»Vrelo Bosne« - izvir reke Bosne

Sarajevo smo zapustili v nedeljo zjutraj, z lepimi spomini, dobro obloženi z burekom in z željo, da se kmalu zopet vrnemo.

Janez Hudej

Košarka

Kot že nekaj let, smo tudi zadnjo sezono v košarkarski ligi nastopali s samostojno ekipo. Da bi vzdrževali našo pripravljenost na najvišji ravni, smo trenirali dvakrat na teden in sicer ob torkih v telovadnici OŠ Hudinja v Celju in ob petkih v telovadnici OŠ Ljubecna. Treningov se je udeleževalo od šest do deset naših članov. V ligi smo po osmih tekmah osvojili četrto mesto in se uvrstili na zaključni turnir, ki je potekal v Slovenski Bistrici. V polfinalu smo izgubili proti DP Ljubljana, v tekmi za tretje mesto pa smo premagali ekipo DP Maribor in osvojili končno tretje mesto. Tudi na turnirju za pokal ZPS v Črnomlju smo osvojili končno tretje mesto, kljub temu, da smo nastopili močno oslabljeni. Kot vsako leto smo tudi letos organizirali eno od kol košarkarske lige. Tokrat smo se odločili da bo to v Rogaški Slatini in ni nam bilo žal. Šlo je sigurno za najbolj zanimiv turnir v letošnjem letu. Na občini in

tudi v OŠ Rogaška Slatina so nas sprejeli z odprtimi rokami, saj so prevzeli organizacijo turnirja na svoja pleča. Naš turnir so vključili v praznovanje petdeset letnice košarke v Rogaški Slatini. Učenci so nam pripravili tudi krajši kulturni program, njihova navijaška skupina pa je pridno navijala. Najbolj navdušujoče je bilo, da tokrat nismo igrali pred praznimi tribunami, saj si je tekme ogledalo veliko ljudi, med drugimi tudi župan Rogaške Slatine mag. Branko Kidrič in župan občine Rogatec g. Marko Mikolič.

Ob tej priložnosti bi se še posebej zahvalil občini Rogaška Slatina in tajniku občine g. Čuješ Marjanu, višji svetovalec l., ki je pomagal pri organizaciji dogodka in ravnateljici OŠ mag. Karli Škrinjarič, spec., ki je odobrila dvorano, donirala malico in kosilo. Ta zanimiv šport smo prenašali tudi na najmlajšo generacijo. Tako sta se David in Enis odzvala vabilu vrtca Zarja iz Celja in otrokom predstavila košarko na vozičkih.

Aleš Povše

Otroci v vrtcu Zarja

Kegljanje

Kegljači se že tradicionalno zbiramo vsako sredo na kegljišču Golovec v Celju. Treningi potekajo od oktobra do junija vsako leto. Da je stvar bolj zanimiva se udeležujemo številnih tekmovanj po celi Sloveniji in veljamo za eno uspešnejših ekip. Tri tekme so vsako leto še posebej pomembne in sicer Grnjakov memorial v Ravnah na Koroškem, ki šteje za ekipno državno prvenstvo – letos smo osvojili odlično drugo mesto, posamezno državno prvenstvo v organizaciji Zveze za šport, ki je po navadi v Celju - tokrat žal brez večjega uspeha, in seveda naša domača tekma Zdovčev memorial. Tokratni je bil že enajsti po vrsti. Udeležilo se ga je sedeminštirideset tekmovalcev iz vseh pokrajinskih društev. Tekmovalo se je v štirih posamičnih in eni ekipni konkurenci. V kategoriji veteranov je štel tudi za državno prvenstvo. Domača ekipa je pokazala zelo dobro kegljanje in osvojila prvo mesto, med tetraplegiki je nama s Slavkom uspela dvojna zmaga, Zoran Štruclin pa je bil odličen tretji med paraplegiki.

Aleš Povše

Na Zdovčevem memorialu je sodeloval tudi Ivan

Rezultati ribiške sezone

Po lanskem drugem mestu ekipno, smo se z veliko zagnanostjo lotili letošnjih tekem, da tekmeceem dokažemo, da nam je lani samo malo spodrsnilo na poti do zmage.

Na prvi tekmi smo se zbrali v Gradišču-Murska Sobota (07.05.)

Centrih Rudi 1. mesto 14300g
Antlej Matjaž 4. mesto 400g
Temnik Mirko 7. mesto 250g
EKIPNO: 2. mesto

2. kolo Pragersko (26.05.)- Maribor

Centrih Rudi 1. mesto 4350g
Temnik Mirko 2. mesto 3030g
Antlej Matjaž 4. mesto 1080g
EKIPNO: 2. mesto

3. kolo Vogaršček (12.06)- Koper

Centrih Rudi 2. mesto 2350g
Temnik Mirko 2. mesto 230g
Mikec Slavko 2. mesto 230g
Antlej Matjaž 8. mesto 50g
EKIPNO: 4. mesto

4. kolo je potekalo v Radečah 29.06, kjer smo se kot vedno izkazali:

Centrih Rudi 1. mesto 11680g
Temnik Mirko 1. mesto 4010g
Antlej Matjaž 4. mesto 2570g
Mikec Slavko 6. mesto 280g
EKIPNO: 1. mesto

Na zadnjem kolu smo se srečali v Brestanici 07.07. kjer smo bili zelo na trnih, saj smo bile tri ekipe v igri za prvaka lige:

Centrih Rudi 2. mesto 3300g
Temnik Mirko 2. mesto 2620g
Antlej Matjaž 4. mesto 1600g
Mikec Slavko 7. mesto 610g
EKIPNO: 3. mesto

Po šestetju rezultatov smo imeli z ekipo Murske Sobote enako število točk, vendar smo jih odnesli v teži. Naša ekipa je v letošnji sezoni nalovila 51820g rib.

Med posamezniki pa smo zasedli:

Centrih Rudi: prvak lige 33630g
Temnik Mirko: 2. mesto 9890g
Antlej Matjaž: 14. mesto 5500g
Mikec Slavko: 19. mesto 1120g

Ob useh teh rezultatih pa se moramo spomniti na našega prizadevnega ribiča in prijatelja Mikeca, ki nas je zapustil tako na hitro, da kar težko verjamemo, da ne bomo več skupaj ušpčili kakšne ribiške. Mikec pogrešali te bomo.

Rudi Centrih

Zmagovalna trojka

Predstavitev strelstva kot paraolimpijski šport!

Strelstvo je med invalidi priljubljena oblika vrhunskega športa, ki ga izvajajo tako osebe s telesnimi okvarami, kot gluhi in slepi. Od leta 1976, ko je bilo strelstvo prvič na sporedu paraolimpijskih iger, se je izoblikoval strog in natančen kvalifikacijski in klasifikacijski sistem. Tisti, ki želi v strelstvu tekrovati na mednarodni ravni, mora izpolniti kriterij tako imenovane »minimalne invalidnosti«.

Minimalna invalidnost laično povedano pomeni tolikšen upad mišične moči, da tekmovalcec dobi zadostno število točk. To v večini primerov pomeni paraplegijo, tetraplegijo, mišično distrofijo, paralizno ali druge oblike bolezni ali poškodb. V primeru amputacij se za strelce s pištolo zahteva najmanj amputacija skozi zapestje, za strelce s puško pa pod komolcem ali pa skozi gleženj.

Imamo dve glavni disciplini: puško in pištolo (zračno na 10m in malokalibrsko na 25 ali 50m) ter tri glavne tekmovalne razrede: SH1, SH2 in SH3 (»SH« kot »SHooting«). Tekmovalci so glede na vrsto invalidnosti razdeljeni v podrazrede A, B in C in se določijo glede na ravnotežje in funkcionalnost hrbtenice ter trupa kar vpliva na višino naslona hrbta v primeru sedečih tekmovalcev (brez naslona, nizek naslon ali visok naslon).

Razred SH 1 tvorijo tekmovalci s puško in pištolo, ki lahko samostojno držijo orožje. Razred SH2 tvorijo tekmovalci s puško, ki zaradi nefunkcionalnosti rok ne morejo samostojno držati puške. Ti tekmovalci streljajo s posebnim stojalom, ki ima natančno določene mere in pa vzmet, ki v veliki meri nadomesti roko oziroma

gibanje rok pri neinvalidnih tekmovalcih. Razred SH3 pomeni slepe tekmovalce oziroma tekmovalce z okvaro vida, ki streljajo s posebno optično napravo na puški, kar pomeni odboj svetlobe na tarči, ki daje zvočni signal o položaju puške. Ko je signal najvišji, se strelec giblje v krogu desetke in takrat tudi sproži strel. Svoja tekmovalnja pa imajo tudi gluhi strelci.

Tekmovalje je sestavljeno iz kvalifikacij (60 strelcov moški in 40 strelcov ženske) in finala, kamor se uvrsti osem najboljših strelcov iz kvalifikacij in ki izstrelijo 10 dodatnih strelcov. Ocenjujejo se na decimalne številke, tako, da je najvišji možni strel 10,9 krogov.

Vsakega, ki se želi preizkusiti v streljanju in ga mogoče celo mika ta paraolimpijska disciplina, vabimo, da se nam pridruži na treningih, ki potekajo vsako sredo ob 16. uri na strelišču v Štorah.

Mladen Fabjan

Dubrovnik 2011

Tudi letošnje leto smo si izbrali Mline pri Dubrovniku za glavno potapljaško destinacijo. Tokratni kamp je potekal v mednarodnem duhu, saj so se ga poleg slovenskih potapljačev udeležili tudi naši kolegi iz Hrvaške, prvič pa so se nam pridružili tudi potapljači inštruktorji iz Rusije, ki so nabirali praktične izkušnje v potapljanju z invalidi, ki jih bodo lahko uporabili pri šolanju ruskih invalidov potapljačev.

Na pot smo se podali v nedeljo osemnajstega septembra. Ustavili smo se tudi v Splitu pri dr. Stracimirju Goševiću, ki nam je pokazal osnutke svoje knjige »RONJENJE U SIGURNOSTI, prva obnovljena i dopunjena izdaja 1971/2011«, ki je nekakšna biblija potapljačev, saj v njej najdemo vse potrebne podatke za rekreativne in tudi profesionalne potapljače. Okrepčali smo se z sladledom in že smo nadaljevali pot proti Dubrovniku. V ponedeljek so se nam pridružili naši Ruski prijatelji, s potapljanjem pa žal ni bilo nič saj je bilo morje preveč odločilo, da obiščemo Dubrovnik. V mestu smo se sprehodili po Stradunu, ogledali smo si akvarij in občasnove drili pod raznimi nadstreški, saj nas je vsake toliko zmotila kakšna ploha. Zvečer smo se zbrali v gostilni Sreberno, kjer smo imeli spoznavni večer. Ob odlični hrani (specialitete iz morja so bile pripravljene po lokalnih receptih) je bilo zelo pestro in veselo.

V torek smo se zbudili v turobno in deževno jutro in kmalu je bilo jasno, da s potapljanjem ne bo nič. Večji del dneva smo nabirali moči za prihodnje dni. Popoldne je vendarle prenehalo deževati in odšli smo na ogled bližnjega Cavtata.

V sredo nas je pričakalo čudovito jutro in končno smo lahko začeli s tem, po kar smo prišli, torej s potapljanjem. Ladja nas je že čakala pred potapljaškim centrom in končno smo krenili na morje. Čakale so nas, vsaj za nekatere, že znane lokacije kot so Bobara, Markan, Taranto, Koločep in druge. Naslednje štiri dni smo tako dvakrat dnevno raziskovali globine morja. Temperatura

morja je bila nenavadno visoka (šestindvajset stopinj do tridesetih metrov globine), da smo se počutili kot v tropih. Podvodni svet nas tudi tokrat ni razočaral in nas je razveseljeval s svojo pestrostjo. Videli smo ogromno različnih vrst rib, se zabavali s hobotnicami, občudovali včasih malo grozeče morene. Ogledali smo si podvodno jamo, občudovali neverjetne podvodne stene, ki segajo tudi do sto in več metrov globoko, tako da se mnogokrat dna sploh ne vidi. Potopili smo se do več potopljenih ladij, na katerih so svoj dom našle mnoge živalske in rastlinske vrste.

Tudi tokrat nas je z odlično hrano razvajal naš kapitan Ivo Gale. Z ladje smo si lahko z morske strani ogledali tudi Dubrovnik. Približali smo se velikim potniškim križarkam, ki vozijo turiste na razna križarjenja in od blizu videli, kako ogromne pravzaprav so.

Večeri so minili v pripovedovanju medsebojnih izkušen. Še posebej so nas zanimala potapljaške dogodivščine Rusov in kakšne so razmere pri njih. Presenetili so nas z juho po Ruskem receptu. Prav tako pa so za vsakega od nas pripravili manjše darilo. Da pa bi bilo bolj zanimivo, smo razdelitev izvedli z vrtenjem steklenice, tako da si je vsak sam privrтел svoje darilo.

Tudi zaključni večer smo priredili v gostilni Srebrno in uživali v pravi morski pojedini. Z manjšo pozornostjo smo se tokrat mi oddolžili našim Ruskim prijateljem, s katerimi smo se veselili še dolgo v noč.

Polni prijetnih izkušenj smo se v nedeljo poslovili od ostalih udeležencev tokratnega potapljanja. Upam, da se še kdaj vidimo z Rusi, morda takrat pri njih.

Aleš Povše

Ekspedicija na Kubo

Videl sem že kar neka sveta, nisem pa si mislil, da se bom nekoč potapljal med morskimi psi na Kubi.

Tako smo se drugega decembra zvečer iz mrzle in zasnežene Slovenije odpravili proti topli Kubi. Mednarodna ekipa je krenila z dvema gasilskima kombijema iz Slovenskih Konjic mimo Ljubljane, kjer so se nam pridružili še preostali člani in novinarska ekipa POP-tv ter snemalec-režiser Peter Lombar. Po vožnji skozi mrzlo Avstrijo smo v München prispeli nekaj pred peto uro zjutraj. Ko smo se čekirali za polet je nastala prava panika, saj Srbska udeleženca odprave nista imela vstopnega vizuma za Kubo. Stvar stane, srbski državljani pa tega dokumenta ne potrebujejo, kar na AIR FRANCU očitno nihče ne ve. Sicer zelo prijazen, ampak rahlo zmeden uslužbenec nam je strgal stare karte in dal nove. Šele ko smo v Parizu čakali na let za Havano sem opazil, da imam namesto karte za Havano dve za Pariz. Na srečo se je vse hitro uredilo in vkrcali smo se lahko na letalo za Havano.

Pred potapljaškim centrom

Najprej nas je čakala zelo podrobna kontrola na vstopu v državo. V posebni prehodni kabini, kamor

ustopi vsak posameznik sam, imajo nameščeno kamero, kamor mora vsak pogledati. Ampak, če želiš pogledati v kamero je potrebno vstati, kar so zahtevali tudi od invalidov. Še dobro, da so v kabino smeli naši spremljevalci, ki so nam pri tem pomagali. Na drugi strani nas je že čakal naš vodič Osmin, ki je bil nato z nami vseh 12 dni. Kratka vožnja do hotela je hitro minila in po večerji smo se odpravili v svoje sobe, saj nas je naslednji dan čakalo novo naporno potovanje.

Po zajtrku smo se z vso našo prtljago vkrcali na avtobus. Čakalo nas je slabih tristo km do Maria la Gorde. Spotoma smo spoznavali vozne navade Kubancev in seveda njihov vozni park. Na njihovi najbolj moderni avtocesti smo srečevali konjenike, kočije, kolesarje, motoriste, stare in novejša avtomobile. Avtomobilov na Kubi ni veliko. Kot nam je pojasnil Admin (naš vodič), se večina Kubancev vozi z javnim prevozom, lastniki, ki imajo svoje avtomobile, pa le te uporabljajo za taksije, saj s tem zaslužijo za gorivo, ki si ga sicer ne bi mogli privoščiti. Seveda pa tujcev ne smejo prevažati. Spotoma smo si ogledali farmo tobaka, kjer smo spoznali postopek pridobivanja tobaka. Pot nas je vodila skozi Pinar del Rio, kjer se je Branko srečal s svojim prijateljem dr. Matosom in se dogovoril za večerjo pri njem doma, ko se bomo vračali nazaj v Havano. Pozno popoldne smo končno prispeli do Marie la Gorde, ki leži na skrajnem severozahodu Kube. Gre za nekaj manjših bungalovov daleč od civilizacije. Če si želiš mir, gre za pravi raj na zemlji. Naslednji dan smo si najprej izposodili potapljaško opremo, nato pa nas je že čakal prvi potop. Potapljanje v tropskem morju, je nekaj povsem

drugega kot potapljanje v Jadranskem morju. Temperatura vode je sedemindvajset stopinj, poleti tudi do dvaintrideset stopinj, žive barve pridejo še bolj do izraza, pa tudi živalski svet je precej bolj pisan kot v hladnejših morjih. V dveh dneh smo naredili štiri potope. Najbolj so mi v spominu ostale črne korale, ogromna barakuda, moj prvi skat, ogromno pisanih ribic in neverjetne školjke. Na enem od potov smo se šli pravi podvodni kanjoning. Takoj ko smo drugi dan zaključili s potapljanjem, nas je že čakala pot nazaj proti Havani. Spotoma smo se ustavili pri dr. Matosu in izkusili pravo Kubansko gostoljubje. Pripravili so nam odlično večerjo, od tradicionalnega riža, s polivko iz črnega fižola, do jastoga in različnih vrst odličnega tropskega sadja. Manjkale niso niti cigare. Naslednji dan nas je takoj po zajtrku že čakal avto in več kot šesto km dolgo potovanje do Santa Lucie. Prva postaja je bila Santa Clara. Gre za eno najpomembnejših mest Kubanske novejšje zgodovine. Santa Clara je bilo prvo večje mesto, ki so ga osvobodili Castrovi revolucionarji. Napad na mesto pa je vodil legendarni Ernesto »CHE« Guevara. Osmi nam je spotoma razložil bistvo njihove revolucije in borbe za svobodo. Obiskali smo mauzolej Che Guevare, v sklopu katerega je manjši muzej in grobnica največjega narodnega junaka na Kubi. Po obisku muzeja smo se v mestnem središču srečali z mlado punco na invalidskem vozičku. Malo smo podebatirali o tem, kakšno je življenje na Kubi za invalide. Tudi pri njih so največja ovira arhitekturne ovire, ki so v samih mestih precej večje kot pri nas. Žal za daljši pogovor ni bilo časa, saj se nam je že zelo mudilo proti Santa Luciji. Naš šofer je za nameček še zgrešil pot za več kot štirideset km, tako da smo pobrali lokalnega "Vodiča", ki je našemu šoferju kar z mačeto kazal pot. Po več kot dvanajstih urah smo končno prispeli do našega hotela.

Lepote Santa Lucie smo tako začeli spoznavati šele naslednji dan. Gre za klasično turistično naselje z veliko ALL INCLUSIVE hoteli in prečudovitimi peščenimi

plažami, ki za nas vozičkarje niso najbolj primerne. Prvi dan nas je čakala izposoja opreme v potapljaškem centru Sahrk's friends, prav tako pa smo spoznali inštruktorje, ki hranijo morske pse že več kot petindvajset let. V usem tem času se je samo enkrat zgodilo, da je morski pes med hranjenjem ugriznil inštruktorja, ki pa je lahko sam izplaval iz vode in še vedno občasno hrani morske pse. Nobenemu od rekreativnih potapljačev se seveda nikoli ni zgodilo nič.

Naš inštruktor je postal Lemay. Skupaj z njim smo se odpravili na samo lokacijo, kjer nam je razložil, kako poteka potop in kako se je treba obnašati, ko se te čudovite morske živali približajo potapljačem. Naša televizijska ekipa je z njim posnela tudi krajši intervju. Po končanem intervjuju, nas je povabil na svoj dom, ki je od lokacije oddaljen manj kot kilometer. Njegova hiša leži praktično na plaži, saj si z desetimi koraki že v morju. Njegovi domači so nas sprejeli zelo toplo, tako da smo na njegovem domu preživeli vse večere našega bivanja v Santa Luciji. Dvakrat so nam pripravili tudi večerjo kjer ni manjkala njihova tradicionalna hrana, riž z fižolovo polivko, manjkala pa ni niti pečena riba, tropsko sadje, slastna zelenjava in nekakšen čips iz zelenih banan. Brez dobre pijače, ruma, lokalnega piva, sokov iz tropskega sadja in cigar seveda ni šlo. Pa tudi družba je bila odlična. Predusem so

nam Lemayevi sodelavci pripovedovali o raznih dogodivščinah, ki so jih doživeli med hranjenem morskih psov. Naslednji dnevi so pretekli v utečenem ritmu. Dopoldneve smo preživljali v hotelu in nabirali moči za preostanek dneva. Malo pred dvanajsto je sledil odhod do potapljaškega centra, kjer smo v avto naložili uso potrebno opremo in se po peščenih cestah odpeljali do same lokacije. V vodo je treba v točno določenem času, saj so zaradi plimovanja prisotni močni tokovi, ki se umirijo vsak dan samo za dobro uro. Do morskih psov smo se potopili trikrat. Lemay je imel s sabo ribe, ki so služile kot vaba. Potopili smo se do globine petindvajset metrov in čakali, da se prikažejo. Med nami je vladalo neko posebno vznemirjenje saj te živali veljajo za zelo nevarne, mi pa smo se med njih podali brez vsake zaščite. Po nekaj minutah smo ga zagledali. Velik je bil približno tri metre, gibal pa se je okoli deset metrov od nas. Čas pod vodo hitro teče in tako nam je potapljaški računalnik že javljal, da se moramo počasi odpraviti proti površini. Naslednji dan morskih psov žal ni bilo nazaj. Da pa nam ne bi bilo dolgčas, nas je s svojimi vragolijami zabavala ogromna morena. Ribe je jedla kar iz Tatjaninih rok. Ta morena je napol udomačena, saj kadar ni morskih psov, pač ostanejo vse ribe njej. Videli smo tudi precej varogov. Pri vračanju na površino, smo si ogledali tudi manjšo razbitino. Na zadnjem potopu pa smo spet videli morskega psa. Tokrat je bil malo manjši, prišel pa je precej bližje.

Čas v Santa Luciji je kar prehitro minil in morali smo se posloviti od Lemaya in njegovih prijateljev ter kreniti nazaj proti Havani. Tokrat smo se ustavili v mestu Sancti Spiritus, kjer smo imeli kosilo. V mestu je prav takrat potekal nekakšen festival in ogledali smo si zanimivo predstavo, ki je potekala kar na ulici. Z manjšo pozornostjo, smo presenetili tudi Branimirja, ki je prav ta dan praznoval rojstni dan. V deževno Havano smo se urnili v večernih urah in se zopet nastanili že v nam dobro znanem hotelu Copocabana.

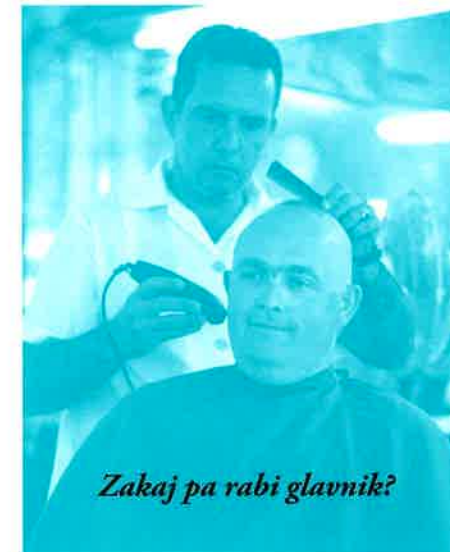
Naslednja dva dneva sta bila posvečena raziskovanju Havane. Z avtobusom smo prevozili večji del mesta. Na prvi pogled se vidi, da je večina infrastrukture še iz časov pred revolucijo. V nekdanji bogataški četrti so predvsem veleposlaništva, v nekaterih hišah pa so nastanjeni študenti. Vidi se, da država nima denarja saj določeni deli mesta propadajo. Brez obiska trga »Plaza de la Revoluzion« seveda ni šlo. Gre za nekakšen prireditveni trg, kjer se odvijajo vse glavne proslave in manifestacije na Kubi. Popoldne nas je v hotelu obiskala Deborah Andollo, ki je ena od najbolj znanih potapljavk na dah na svetu. Kljub temu, da že več let ne tekmuje, še vedno drži nekatere svetovne rekorde potapljanja na dah. Z nami je delila mnoge anekdote iz tekmovalnih časov. Njen trenutni projekt je plavanje z delfini za otroke za otroke s posebnimi potrebami. Naslednji dan smo nadaljevali z ogledom Havane. Dopoldne smo občudovali ogromne valove, ki so kljub zaščitnemu zidu, poplavlili obalne predele mesta. Obiskali smo tudi Srbsko veleposlaništvo, ki je na Kubi edino od nekdanjih republik Jugoslavije. Sprejela nas je hčerka Bate Živojinoviča, nekdanj zelo priljubljenega in znanega filmskega igralca. Nato nas je pot vodila na nekakšno tržnico spominkov, ki je namenjena samo turistom. Gre za ogromno halo, kjer prodajajo običajno kramo, tu in tam pa se najde tudi kakšna dragocenost.

Srečanje s kubansko parapleginjo

Ker je cigara ena glavnih značilnosti Kube, smo se seveda ustavili v prodajalni cigar, kjer so nas presenetile zelo visoke cene. Škatla s petindvajsetimi cigarami stane nekje od osemdeset evrov naprej, tako, da nismo kaj veliko kupovali.

V večernih urah smo obiskali tudi staro Havano, ki je pod zaščito UNESCO. Celoten stari del je popolnoma obnovljen in odlično ohranjen. Ena stavba je lepša od druge. Tokrat nam je Osmin povedal nekaj besed o začetkih Kube in o njenih bitkah za njeno neodvisnost. Ker je bilo zelo hladno smo se spotoma pogreli v muzeju čokolade in se seveda razvajali v odličnih okusih. V poznih večernih urah smo se ustavili v neki zakotni ulici in »na šverc« kupili še cigare, saj brez njih pač nismo mogli domov. Tudi na dan odhoda smo nadaljevali z ogledom Havane, saj smo imeli letalo šele v večernih urah. Tokrat smo se na ulice podali kar peš. Preizkušali smo lokalne dobrote, nekateri smo obiskali brivca, ki je meni skrbno obril glavo, račun pa je bil smešno nizek. Ogledali smo si tudi nacionalni akvarij in predstavo z delfini. Ko smo se vrnili v hotel, nas je že čakal avtobus in odpravili smo se na letališče, kjer smo z Osminom in Joelom posneli še eno gasilsko. Pot nazaj je bila nekoliko krajša. Na letališču v Parizu smo zopet spoznavali letališče in vse možnosti prevoza, ki obstajajo na njem. Veliko smo pešočili, se vozili z vlakom in kombijem in na koncu komaj ujeli letalo za München, kjer so nas že čakali gasilski kombiji in prava ledenica.

Zakaj pa rabi glavnik?

Kuba je zelo zanimiva država, kjer se prepletata preteklost in sedanost. Na cestah je veliko starih avtomobilov, v zadnjem času pa tudi novih. Znana je predvsem po cigarah, rumu in odličnem tropskem sadju. Infrastruktura je večinoma stara in propada, večina Kubancev pa že ima mobilne telefone. Turistični kraji so zelo dobro prilagojeni invalidom. Osnovne stvari kot so elektrika, voda, telefon, šolstvo in zdravstvo sta brezplačno dostopna vsem prebivalcem. Po drugi strani osnovna živila še vedno dobivajo na bone, plače so slabe, tako da marsikje vlada pomanjkanje. Ljudje so kljub temu zelo prijazni in vedno pripravljeni pomagati. Kuba je tudi prva država, kjer pri potapljanju invalidov niso nič komplicirali. Takoj so nas imeli za enakovredne potapljače. Potopi so bili res fantastični, tako da srčno upam, da se na Kubo še kdaj vrnem ali kot potapljač ali kot navaden popotnik, saj je ostalo še marsikaj česar nismo videli.

Šah

Letošnje leto je bilo za šahiste gledano z rezultatskega stališča bolj sušno. Udeležili smo se treh tekmovanj, dosegli pa smo slabše rezultate gledano na preteklo leto. Povprečno se tekmovanja udeležimo po štirje do pet tekmovalcev. Za vidnejšo uvrstitev je v posamični konkurenci poskrbel Kandorfer Sandi z drugim mestom, uspele pa so nam še dve uvrstitvi med deset. V ekipnem delu smo dosegli eno tretje mesto.

Vabljeni na treninge te miselne igre, ki potekajo vsak ponedeljek od oktobra pa tja do meseca maja v društvenih prostorih.

Ivenčnik Franc

Bravo Sandi!

Naša člana 2. in 3. mesto v biljardu

V upanju na obranitev naslova prvaka sem se v začetku leta pripravljala na drugo srečanje biljardistov, ki sem ga organiziral v imenu našega društva in pod sponzorstvom Zveze paraplegikov Slovenije.

Fantje in tokrat tudi dekle, smo se v mesecu februarju ponovno srečali v Planetu Tuš v Celju in se pomerili v igranju »kmečke« osmice. Zbralo se je dvanajst igralcev iz štirih regijskih društev. Kot se za domačine spodobi je največ igralcev prišlo iz našega društva. Tako smo društvo zastopali: Vesna – edina ženska, Simon, Vinko, Mičo in David. Strah in trepet tekmovanja je bil seveda bronasti iz evropskih prvenstev Matej Brajkovič iz DP Ljubljanske pokrajine, ki je svoj sloves tokrat upravičil z zasluženim prvim mestom. Ponovno sva se pomerila v finalni igri, vendar sem z rezultatom tri proti ena moral priznati poraz. Potrebno je povedati tudi, da je še en naš član Simon Gračnar obdržal lovoriko tretjega, na tem mestu pa se mu je pridružil še Milan Zlobko, član DP Ljubljanske pokrajine. Po razglasitvi rezultatov in podelitvi, ki jo je izvedel večkratni paraolimpijski podprvak Franci Pinter, »Ančo«, smo se igralci okrepcali z zasluženim kosilom, saj se je srečanje zavleklo krepko v popoldan.

Zahvaljujem se posamezniku, ki ni želel biti imenovan, za praktične nagrade, ki jih je prejel vsak igralec in Zvezi paraplegikov Slovenije za finančni vložek. Veselimo se ponovnega srečanja z željo, da bi tovrstna tekmovanja organiziralo še katero drugo društvo.

David Slaček

Brez žene

V avtobusni garaži nek občan po vrsti poljublja avtobuse. Vratar ga nekaj časa gleda in vpraša:
»Kaj pa je z vami? A se vam je zmešalo?«
»Ne, avtobus mi je povozil ženo, pa ne vem, kateri!«

Bomba

Blondinki sta se sprehajali ob obrežju reke in našli dve ročni bombi.
»Odnosiva ju na policijo!« je rekla ena.
»Kaj pa, če ena bomba eksplodira?« jo vpraša druga.
»Bova pa policistom rekli, da sva našli le eno!«

Cankarjeva dela

Na faksu...
»Vi pri vratih, ki ste pravkar ustopili! Naštejte mi vsaj deset Cankarjevih del!« reče profesor.
»Ne znam«
»No, potem pa povejte podrobnosti Prešernovega ustvarjanja!«
»Ne znam, me ni bilo tu.«
»Ali ste se sploh kaj pripravljali na študij?«
Kaj ste pa počeli?«
»Vozil sem se z rolerji.«
»Krasno, kaj pa potem delate tu?«
»Zamenjati sem prišel žarnico.
Sem hišnik na faksu!«

Kitak Gordana

Naravni antibiotiki

Ameriški slamnik

Ameriški slamnik je eno najpogosteje uporabljanih in tudi najbolj preučeni zelišč za izdelavo pripravkov proti bakterijam in virusom. Vpliv na krepitev obrambnega sistema organizma je znanstveno dokazan. Priprav-

ki iz ameriškega slamnika varujejo zdrave celice pred napadom virusov in bakterij, še posebno pred okužbami dihal. Zelo učinkovit je pri urinarnih infekcijah, klinične raziskave pa kažejo, da opazno skrajša čas okrevanja, ko ga uživamo hkrati z antibiotiki pri okužbah zgornjih dihal.

Propolis

Propolis, zdravilni proizvod čebel, je učinkovito sredstvo proti bakterijam, virusom in glivicam. Bakterije pri njegovi uporabi ne razvijejo odpornosti, zato ga mnogi imenujejo čudežno odkritje sodobnega časa. Kot naravni antibiotik uničuje tudi bakterije, ki so odporne zoper sintetične antibiotike. Je močan antioksidant, ki uničuje proste radikale; slednje mnogi razlagajo kot vzrok za zdravljenje tudi najhujših bolezni – ateroskleroze, Parkinsonove in Alzheimerjeve bolezni, raka... Z njim učinkovito zdravimo paradentozo in krepimo dlesni. Izboljšuje imunski sistem, zmanjšuje neželene stranske učinke zdravil. V kozmetiki ga uporabljajo za regeneracijo tkiv. Je izredno učinkovit proti pomladanski utrujenosti.

Cimet

Cimetova najvažnejša zdravilna učinkovina je cinamaldehyd. Zanj je klinično potrjeno, da uničuje bakterije, viruse, zavira rast kvasovk in odpravlja zajedavce. Pomešan z medom blagodejno deluje pri artritisu, kronični utrujenosti, prehladu, gripi, ob oslabilnem imunskem sistemu, proti slabemu zadahu... Cimet je antioksidant, ki ščiti telo pred škodljivimi prostimi radikali in prezgodnjim staranjem. Nekatere raziskave so pokazale, da znižuje krvni tlak in pomaga pri razkroju maščob v prebavnem sistemu ter znižanju holesterola v krvi.

Uživanja cimeta ne priporočajo nosečnicam.

Čebula

V eteričnem olju čebule najdemo alicin, alicin in polisulfiden, vsebuje veliko vitamina C in antioksidantov. Priporočajo jo kot naravno sredstvo za pomoč pri zmanjševanju holesterola, nižanju krvnega tlaka, aterosklerozi, priporočljiva je pri prehladnih boleznih in pri sladkorni bolezni, saj zaradi vsebnosti kroma znižuje sladkor. Nekatere raziskave kažejo, da je uživanje čebule – najmanj trikrat na teden – povezano z manjšim tveganjem za raka na črevesju. Deluje antialergijsko, antiseptično in varuje pred infekcijami.

Doma si lahko pripravimo zdravilni sirup. Kilogram čebule sesekljamo, dodamo pol kilograma meda ali rjavega sladkorja in malo vode. Segrevamo, dokler se ne zgosti. Prelijemo v steklenice in hranimo na hladnem. Pri prehladu vzamemo vsako uro žlico sirupa, 3 žlice na dan pa so dobra preventiva pred boleznimi. Tako pripravljen sirup iz čebule imajo radi tudi otroci.

Brusnice

Že stari Indijanci so vedeli, da so brusnice učinkovite pri zdravljenju ran in tumorjev. No, tudi sodobne raziskave kažejo, da bioaktivne snovi, ki jih brusnice vsebujejo, preprečujejo vdor bakterij v organizem, so pa tudi bogat vir oksidantov, ki delujejo na proste radikale v telesu. Delujejo proti boleznim mehurja, inkontinenci, protinu, sklepnemu revmatizmu... Sestavine v brusničnih jagodah zelo uspešno razkrajajo bakterije, ki povzročajo boleznih dlesni. Po zadnjih raziskavah naravni ekstrakt brusnic deluje antibiotično na infekcije in to brez nevarnosti za razvoj odpornosti organizma.

Uživanja jagod ne priporočajo ljudem, nagnjenim k nastajanju ledvičnih kamnov, ker brusnice vsebujejo oksalno kislino, ki tvorbo kamnov pospešuje.

Česen

Med znanimi rastlinskimi antibiotiki sodi česen zanesljivo med najučinkovitejše. Priporočajo ga za zdravljenje bronhitisa, pri prehladu, kašlju, pri povišani telesni temperaturi, vnetju žrela... Je eno najboljših preventivnih živil – z rednim uživanjem česna se uspešneje borimo proti bakterijskim in virusnim okužbam.

Našemu prijatelju Slavku Mikcu v slovo

V četrtem letu starosti je Slavko doživel nesrečo pri prečkanju ceste, ko ga je zbil osební avto. Takrat ga je življenjska pot prinesla v naše vrste. Najprej kot člana DP Novo mesto, kjer je tudi odraščal. Osnovno in srednjo šolo je obiskoval v Kamniku. Kasneje pa ga je ljubezen pripeljala v savinjsko dolino in naše društvo. Že med šolanjem se je začel ukvarjati s športom in res je bil športnik po duši saj je ni bilo discipline, ki je Slavko ne bi vsaj poizkusil. Ukvarjal se je z atletiko, ribičijo, kegljanjem, namiznim tenišom, streljanjem, rad je igral šah, na ledu se je pomeril v curlingu, tudi plesal je in ni se ustrašil niti potopiti. Rad je potoval, še posebno rad se je vračal v Pineto in Čatež. Rad je imel družbo in mi smo imeli radi njega.

Slavko pogrešali te bomo med nami!

Takole je Slavko o ljubezni napisal na svoji Netlog strani:

»Življenje je samo eno. Ne moremo si ga izbrati, lahko pa ga v določenih pogledih spreminjamo. Na boljše ali na slabše. To delamo po navadi sami, redkeje s pomočjo ljudi okoli nas. Cenite to, da imate nekoga, ki vas ima resnično rad, ki bi vse naredil za vas. Naj vas ne bo sram razkriti čustev do te osebe. Zahvalite se ji, objemite jo, povejte ji, da jo imate tudi vi radi. Ker to potrebujete vi in tudi ta oseba. Ljudje smo narejeni za to da živimo skupaj v nekem miru, spokoju, tišini, predusem pa v

ljubezni, ki nas obkroža s strani ljudi okoli nas. Ni lepšega čustva kot je ljubezen. Sam občutek, ko se zavedaš, da nekomu polepšaš dan s tem ko ga objameš, poljubiš, podariš karkoli, kar je izkaz ljubezni... to je neprecenljivo. Ljubezen je dar in čustvo, ki ga je potrebno osvojiti, znati z njim pravilno ravnati, ga gojiti in skrbno čuvati. Nihče nam ne more vzeti ljubezni, edino mi jo lahko damo. Dobesedno jo lahko razdelimo med ljudi, za katere se nam zdi, da so vredni tega našega močnega, globokega čustva. Ljubezen je možnost veselja, svobode, a hkrati občutek varnosti. Ljubezen je najlepše čustvo na svetu...

Uživajte jo...«

Obvestila članom

MOŽNOST LETOVANJA V KAMPU ADRIJA - ANKARAN

Obveščamo vas, da boste lahko tudi v letu 2012 koristiti hiško v kampu Adrija-Ankaranu z vašimi družinskimi člani. Razpis bo objavljen predvidoma v mesecu februarju.

DELAVNICE ROČNIH SPRETNOSTI: potekajo od meseca oktobra do meseca maja v društvenih prostorih; kontaktna oseba je Angela Gajšek

KEGLANJE: poteka vsako sredo do junija med 11. in 13. uro na kegljišču Golovec; kontaktna oseba je Aleš Povše

STRELJANJE: poteka vsako sredo do maja med 16. in 17. uro v Štorah; kontaktna oseba je Mladen Fabjan

KOŠARKA: poteka vsak torek od meseca oktobra do meseca maja med 19. in 20. 30 uro, na Osnovni šoli Hudinja Celje; kontaktna oseba je Aleš Povše

ATLETIKA: poteka vsak ponedeljek med 17. in 19. uro, od meseca maja do meseca septembra; kontaktna oseba je Janez Hudej

ŠAH: poteka vsak ponedeljek med 11. in 15. uro na društvu; kontaktna oseba je Ivenčnik Franc

RIBOLOV: poteka od meseca maja naprej na določenih ribnikih; kontaktna oseba je Rudi Centrih

BILJARD: poteka vsak ponedeljek med 11. in 13. uro, od meseca oktobra do meseca maja, v Planetu Tuš; kontaktna oseba je David Slaček

PLAVANJE LAŠKO: po dogovoru organiziramo skupine, na društvu lahko zainteresirani prejmejo karte za kopanje; kontaktna oseba je Franc Ivenčnik

PIKADO: poteka celo leto v društvenih prostorih; kontaktna oseba je David Slaček

NAMIZNI TENIS: poteka celo leto v društvenih prostorih; kontaktna oseba je Aleš Povše

TEČAJ RAČUNALNIŠTVA: se izvaja po dogovoru v društvenih prostorih; kontaktna oseba je Janez Hudej

MASAŽA: se izvaja celo leto oz. po dogovoru v društvenih prostorih. Prispevek uporabnikov masaže je 7 eur; kontaktna oseba je Janez Hudej

INTERESNE in KULTURNE DEJAVNOSTI: se izvajajo celo leto; kontaktna oseba je Gordana Kitak

SEKCIJA TETRAPLEGIKOV: dejavnosti se izvajajo celo leto; kontaktna oseba je Peter Planinšek

OBVESTILO!

Posebna socialna programa »Osebna asistenca« in »Prevozi paraplegikov« sta na podlagi pridobljenih sredstev iz Javnega razpisa sofinanciranja programov socialnega varstva v letu 2011 finančno podprta s strani Ministrstva za delo, družino in socialne zadeve.

Darujte prispevek dohodnine

Zakon o dohodnini omogoča, da lahko do 0,5 odstotka vaše dohodnine darujete Društvu paraplegikov Jugozahodne Štajerske do 31. 12. 2011. To pa ne bo vplivalo na višino vaše dohodnine, saj gre za prispevek, ki ga država namenja nevladnim organizacijam od davka na dohodek, nam pa lahko vaš prispevek zelo pomaga.

Sredstva, ki jih bo Društvo prejelo iz tega naslova bomo porabili izključno za izvajanje naših posebnih socialnih programov. O možnosti darovanja prispevka lahko obvestite vaše sorodnike, prijatelje in znance. Zelo vam bomo hvaležni.

Društvo

Zdravilišče Laško

Kjer se srečajo tradicija, zdravje in dobro počutje

Na obnovitveni rehabilitaciji v Zdravilišču Laško je res pestro, saj člani skupine koristijo tudi druge ugodnosti, ki jih nudi zdravilišče. Poleg plavanja v termalni vodi obiščejo tudi savno, ob vikendih prisluhnejo dobri glasbi, predvsem pa se veliko družijo in izmenjujejo bogate izkušnje.

Zdravilišče vsekakor nudi učinkovite programe fizioterapije in kvalitetno nastanitev. Vsak udeleženec si lahko izbere tri vrste terapij za katere meni, da mu najbolj koristijo. Paraplegiki največkrat izbirajo med ročno masažo, podvodno masažo v termalni vodi, razgibavanjem, elektrostimulacijo in limfno drenažo spodnjih udov. Lahko pa koristijo tudi pripomočke za stojo in druga telovadna orodja, se udeležijo jutranjih razgibalnih in dihalnih vaj in neomejeno kopanje v termalnih bazenih. Menimo, da prav plavanje v zdravilni vodi našemu organizmu najbolj koristi. V prijetno topli vodi se namreč sprostimo in lažje aktiviramo vse mišice. Tudi tiste, ki nam le delno služijo. Po ročni in podvodni masaži ter aktivnem plavanju v bazenu, je naše telo resnično temeljito razgibano.

K dobremu okrevanju pripomore tudi psihosocialna rehabilitacija skupine in izmenjava bogatih izkušenj, ki so v našem vsakdanjem življenju tako zelo pomembne. Zato je skupinska obnovitvena rehabilitacija v Zdravilišču Laško vsestransko dobrodošlo zdravljenje za vse člane društva.

THERMANA
Laško

Informacije in rezervacije:
080 81 18 | 03 423 21 00
www.thermana.si | info@thermana.si

ZDRAVILIŠČE LAŠKO

Tudi invalidi in bolni IMAJO PRAVICE

**Pravice. Veste, kakšne so vaše?
Verjetno jih imate več, kot se
vam zdi.**

**Dobra izbira. Družba Medimaj
– z njihovo pomočjo bo lažje
vam in vašim najbližjim.**

Dober nasvet je velikokrat zelo drag, na področju zdravstva velikokrat žal tudi prepozen. V družbi Medimaj so vam ga pripravljene ponuditi brezplačno in zelo pomembno – pravočasno! »Kakovost življenja invalidov in bolnih je v veliki meri odvisna od medicinskih pripomočkov, s katerimi si v vsakdanjem življenju pomagajo. Zato svetujemo, naj uporabljajo le najboljše in najmodernejše pripomočke. Se sprašujete, kako do njih?

Pravica do pripomočkov

Medicinsko-tehnične pripomočke uporabljajo za zdravljenje ali medicinsko rehabilitacijo. Pravico za pridobitev teh pripomočkov določata Zakon o zdravstvenem varstvu in zdravstvenem zavarovanju ter Pravila obveznega zdravstvenega zavarovanja. Vsak pripomoček ima svoj naziv in šifro, in od posamezne bolezni oziroma zdravstvenega stanja zavarovanih oseb, je odvisno, do katerega pripomočka je kdo upravičen. Zavod za zdravstve-

no zavarovanje Slovenije (ZZZS) torej na osnovi predpisov zavarovanim osebam zagotavlja pravice do medicinsko-tehničnih pripomočkov, in to gre v breme obveznega zdravstvenega zavarovanja. Medicinsko-tehnični pripomočki iz obveznega zdravstvenega zavarovanja, ki jih ponuja družba **Medimaj** so: invalidski vozički ter ostali pripomočki za gibanje, stojo in sedenje, različni aparati (npr. za podporo pri dihanju), pripomočki za nego na bolnikovem domu (postelje z dodatki, sanitarni pripomočki, blazine proti preležaninam), pripomočki, ki jih uporabljamo pri zdravljenju sladkorne bolezni, ... Posamezne vrste medicinsko-tehničnih pripomočkov so podrobneje opredeljene v šifrantu ZZZS.

Kako do pripomočka?

Z naročilnico, ki jo izda pooblaščen zdravnik, gre do invalidi oziroma bolniki do specializirane prodajalne podjetja Medimaj, in tam zavarovane osebe predpisani pripomoček prejmejo. V skladu z naročilom zdravnika zavarovanci določene pripomočke dobijo v trajno last, določene jim le posodijo. Pot do pripomočka pa je lahko tudi nekoliko drugačna. Takšna, da se tisti, ki kaj potrebujejo, najprej oglasi pri zaposlenih v družbi Medimaj. Tam jim z veseljem povedo, do česa so upravičeni, in potem si zavarovanec pri zdravniku priskrbi le še 'pravo' napotnico.

medimaj
medicinska oprema

Medimaj d.o.o., Škalce 1f, 3210 Slovenske Konjice
(mimo bazena v Slovenskih Konjicah)
www.medimaj.com
Telefon: 03/57 55 830
Fax: 03/57 55 831
Modra številka: 080 11 98
Delovni čas:
Ponedeljek in torek: od 7.00 do 15.30
Sreda in četrtek: od 7.00 do 16.00
Petek: od 7.00 do 12.00

Pogodbeni dobavitelj
medicinsko-tehničnih
pripomočkov

MODRA ŠTEVILKA
080 11 98

AKCIJA
Električni skuter
že od 1.755,00 EUR

Različni modeli: AGIN 6km/h, 10km/h
ALVARO 15km/h
ALVARO MAXI 15km/h, 20km/h